

Kẻ Mù – Người Điếc

Contents

Kẻ Mù – Người Điếc	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	3
4. Chương 4	4
5. Chương 5	5
6. Chương 6	7
7. Chương 7	8
8. Chương 8	9
9. Chương 9	10
10. Chương 10	11
11. Chương 11	13
12. Chương 12	15
13. Chương 13	16
14. Chương 14	17
15. Chương 15	18
16. Chương 16	20
17. Chương 17	21
18. Chương 18	23
19. Chương 19	24
20. Chương 20	25
21. Chương 21	26
22. Chương 22	27
23. Chương 23	29
24. Chương 24	30
25. Chương 25	31
26. Chương 26	32

Kẻ Mù – Người Điếc

Giới thiệu

Thể loại: Hiện đại, đô thị tình duyên, ấm áp, nhất thụ nhất công
Biên tập: Zhou Zhou, Thanh Hà

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ke-mu-nguoi-diec>

1. Chương 1

Tiểu Trương luôn nhớ những gì thầy Lý dạy khi còn ở trường dạy nghề, thích ứng trong mọi hoàn cảnh, làm người khác vui lòng. Nếu nói cậu chưa từng trách ông trời quá bất công với mình, đó là không thể nào. Vừa lên bốn, cậu đã không còn nhìn thấy gì, giờ đến cả bầu trời có hình dáng thế nào, cậu cũng không nhớ rõ. Trong hội của cậu, có nhiều đồng nghiệp oán trách số kiếp của mình, vừa nghĩ tới cảnh mắt ngày càng kém sẽ buồn bực không vui, cuối cùng thì bỏ việc. Những chuyện như vậy, Tiểu Trương trải qua rất nhiều, cho nên cậu luôn cố gắng tìm kiếm niềm vui trong công việc. Tỷ như, cậu thích nói chuyện phiếm với khách, nghe bọn họ kể về thế giới bên ngoài, cậu đã thấy vui vẻ. Biết điều tiết tâm trạng quan trọng lắm nha.

Nhưng hiện tại, Tiểu Trương đang phục vụ cho một vị khách đặc biệt.

Được chọn, Tiểu Trương mò tới phòng chỉ định. Cậu nghe được trong phòng có một người khác, nên trước khi bước vào, cậu gõ gõ cửa, nói: “Xin chào!”

Người nọ không phản ứng, Tiểu Trương cũng không để ý, vừa đẩy xe, vừa mò đường vào phòng. Không phải bất cứ người khách nào cũng chủ động chào hỏi, dù sao thì bọn họ tới đây là để hưởng thụ phục vụ nha.

“Tôi là 86, anh có thể gọi tôi là Tiểu Trương!” Tiểu Trương tự giới thiệu. Cậu nghiêng đầu, vẫn không nghe người nọ đáp. Cậu nhớ là người khách này gọi cậu tới mát xa lưng, cậu sờ sờ lên giường, nhưng không mò được người nào.

“Tiên sinh?” Cậu nghi hoặc: “Anh nằm ở đây, úp người xuống!”

Có người vỗ vỗ lên tay cậu, cậu do dự nắm lấy cánh tay ấy. Cậu cảm thấy đôi tay của đối phương thật to, cũng ngửi được một mùi thơm nhàn nhạt. Tiểu Trương nở nụ cười, cậu chợt nhớ lại tiệm bánh ngọt của Miêu tiên sinh cách vách. Kéo chủ nhân của đôi tay ấy đến bên giường, cậu nói: “Tiên sinh, anh là thợ làm bánh à?”

Khách không đáp, nhưng rất phối hợp, nằm xuống giường. Tiểu Trương cảm thấy hẳn đây là lần đầu tiên người này tới đây, cậu bắt đầu suy ngẫm vấn đề ‘nằm đầu nào’ và ‘có nên úp mặt xuống hay không’ trong chốc lát.

Tiểu Trương sờ sờ, bảo đảm định vị xong vị trí của khách, mới bắt đầu ấn lên lưng hai cái, hỏi: “Lực thế này được không?”

Chờ một hồi, Tiểu Trương xác định, hôm nay vị khách này không muốn nói chuyện. Đây là lần đầu tiên cậu im lặng mát xa cho một người khách, trong lòng có chút không yên.

2. Chương 2

Miêu tiên sinh là chủ của tiệm bánh ngọt Miêu Tiên Sinh kế bên hội mát xa người mù, nó nằm trên một con đường không mấy náo nhiệt. Miêu tiên sinh làm bánh kem rất ngon, bán buôn rộng rãi, thường hay mang bánh mì sấy khô cho mấy đứa nhỏ ở gần đó ăn. Có đôi lúc, khách tới hội sở mát xa xong sẽ ghé vào tiệm y mua bánh, buôn bán cũng khá.

Gần đây, Miêu tiên sinh lại thuê thêm một cô bé trông tiệm, còn y thì chuyên tâm ở phía sau làm bánh. Nguyên nhân thì một là do bận, còn hai là do không tiện lắm. Y là một người điếc lại nói ngọng, cho dù có mang máy trợ thính, thì cũng có những lúc khó khăn.

Mấy ngày nay, Miêu tiên sinh cảm thấy thất lực mỗi như. Y theo cái nghề này nhiều năm lắm rồi, mỗi ngày đứng nhào bột, khuấy bột, càng lâu, lưng lại càng đau. Mỗi lần như thế, y sẽ ngồi nghỉ một lát, khách đông, y lại đứng lên làm.

Aizz, trời sinh số cực — Miêu tiên sinh tự giễu mình như vậy.

Lúc bước ra cửa hội mát xa người mù, Miêu tiên sinh cảm thấy tâm trạng mình rất tốt. Y nhìn nhìn tấm thẻ, lẳng lặng ghi nhớ con số 86 ấy. Đùng thấy cậu trai số 86 đó gầy teo, giống như một cậu nhóc mà nhảm, lực tay của cậu ấy mạnh lắm, lại xoa bóp đúng huyệt vị. Nhưng tuổi đúng là còn quá nhỏ, một cậu thanh niên còn trẻ như vậy mà đã không nhìn thấy gì rồi, Miêu tiên sinh cảm thấy đồng cảm không thôi.

Thật ra, lần đầu tới hội, Miêu tiên sinh có hơi lo lắng, lúc nằm trên giường, tay chân y cứ lỏng ngóng thế nào. Huống hồ, y còn bỏ quên máy trợ thính ở nhà. Cũng may là số 86 được huấn luyện nghiêm túc, từ từ mát xa, không ngại tay chút nào.

Y thấy cô tiếp tân ở quầy nói gì đó với mình, y cười cười, chỉ chỉ tai mình, sau đó khoát tay. Cô tiếp tân ngậy ra một hồi, rồi chỉ giá cho y xem. Miêu tiên sinh thanh toán tiền xong, đi tới cửa, thấy tờ tuyên truyền trong hội giới thiệu thẻ hội viên, thành viên trong hội sẽ được ưu tiên gọi đích danh người mát xa cho mình, lại còn được giảm giá.

Miêu tiên sinh là một người xài tiền dàu ra đó, nhưng ngẫu nhiên, y cũng sẽ tốt với chính mình một chút. Y cúi đầu suy nghĩ một hồi, đi trở vào, làm thẻ.

Hai tuần sau, Miêu tiên sinh lại tới hội mát xa. Lúc này, y mang theo một phần bánh ô mai không bán hết.

3. Chương 3

Bị vị ‘tiên sinh trầm mặc’ ấy gọi đích danh đã là chuyện của hai tuần sau. Trong những ngày ấy, Tiểu Trương đã xoa bóp rất nhiều bả vai, rất nhiều tấm lưng, cũng tán gẫu rất nhiều ngày. Nhưng, khi nhắc tới vị tiên sinh trầm mặc ấy, cậu vẫn rất có ấn tượng. Tiểu Trương nhìn không thấy, nên mũi rất nhạy cảm, cậu nhớ rất rõ cái mùi thơm ngọt rất quen thuộc đó, nó đến từ cửa tiệm bánh ngọt Miêu tiên sinh cách vách, mỗi ngày đi làm, cậu đều ngửi thấy.

Lúc Tiểu Trương mò mẫm tới trước sảnh, nghe cô lễ tân nói vị tiên sinh ấy là một người điếc lại nói ngọng, nghe không được, nói cũng không trọn câu, không hiểu sao lại không mang máy trợ thính.

“Xin chào!” Cậu vẫn theo thói quen, chào hỏi: “Tôi là Tiểu Trương số 86!”

Cậu đẩy xe gỗ vào nhà, sờ sờ lên giường, phát hiện người đó đã nằm sắp xuống, phối hợp rất tốt. Trong phòng có một mùi rất thơm, có mùi bơ và mùi ô mai. Cậu lén hít hít mấy hơi, sau đó bắt đầu chăm chỉ làm việc.

Cậu cảm thấy tiên sinh trầm mặc khoảng tầm ba mươi tuổi, tập quán sinh hoạt rất tốt, không có lớp mỡ thừa, nhưng khi ấn lên có hơi chặc. Xúc cảm trên tay Tiểu Trương rất tốt, không chỉ đoán được tuổi thọ của khách, còn có thể đoán được thói quen của họ. Giống như lúc cậu mát xa cho tiên sinh trầm mặc, cậu biết là y thường hay đứng làm việc.

Cậu mát xa cho tiên sinh trầm mặc nửa giờ, khi đó, cậu chăm chú lắng nghe tiếng hô hấp của y, nếu hít vào, thì là lực quá lớn, cậu sẽ nhẹ tay hơn một chút. Mỗi vị khách mỗi tính nết, Tiểu Trương rất thích khai quật những chuyen này.

Trước mắt xem ra, tiên sinh trầm mặc vẫn rất thỏa mãn. Mát xa xong, dù biết đối phương không nghe được, nhưng cậu vẫn nói: “Xong rồi, Miêu tiên sinh! Lần sau hoan nghênh anh tới tìm tôi!”

Tiểu Trương nghe tiếng tiên sinh trầm mặc đứng dậy, không nói tiếng nào, ra khỏi phòng. Cậu thấy có chút tiếc nuối, vì thiện ý của cậu không thể truyền tới khách của mình. Nhưng cũng hết cách rồi nha, cậu tự nhủ với lòng.

Tiểu Trương đưa tay sờ sờ xe gỗ của mình, phía trên có khắc tên của cậu, và đặt đầy những chiếc bình chứa dầu mát xa. Nhưng khi cậu chạm vào tay lái, cậu đột nhiên phát hiện trên hiện trên xe có nhiều hơn một món.

Tiểu Trương rút tay, bởi vì cậu phát hiện xúc cảm thật xa lạ. Sau đó, cậu thử đưa tay, cảm nhận hình dạng vật đó.

Đó là một cái hộp giấy, vuông vuông, nho nhỏ. Đầu ngón tay Tiểu Trương lướt qua mặt ngoài hộp giấy, đụng tới một hàng chữ — hôm nay tiệm làm nhiều, tặng cậu đấy! Nét viết rất nặng, có một số nét còn lòi cả ra ngoài.

Tiểu Trương sờ lại hàng chữ đó một lần, không sờ được thêm gì nữa. Cậu đứng ngậy ra bên cạnh chiếc xe gỗ một hồi, chần chờ một hồi, cuối cùng thử mở hộp giấy ra. Động tác của cậu rất cẩn thận, sợ làm đổ vật bên trong ra ngoài.

Khê mở nắp hộp ra, Tiểu Trương cẩn thận đưa tay vào. Lúc đầu ngón tay cậu chạm vào một thứ mềm mềm, ướt ướt, cậu khẽ đưa lên lưỡi, liếm liếm. Mùi bơ và vị ô mai chua chua phut chốc lan đầy khoang miệng cậu, cậu đỏ mặt.

Đây là cái bánh nhỏ khách cho cậu, cậu thật vui.

Cậu lại lưu luyến, liếm liếm thêm chút bơ, sau đó sờ sờ, đóng hộp giấy lại, vui vẻ đẩy xe ra ngoài phòng.

Miêu tiên sinh nãy giờ vẫn đứng ở cửa nhìn thấy phản ứng của cậu, xoay người đi.

.

4. Chương 4

.

.

Hôm sau, lúc Miêu tiên sinh nhập hàng về, cô bé trông tiệm nói cho y biết, ban sáng có một người khiếm thị tới tìm y.

“Cậu ấy nói tới cảm ơn anh, chỉ nhiêu thôi!” Cô bé kể: “Cũng không vào nhà, hình như là hội mát xa kế bên thì phải. Em có nói là có cần em tiễn về không, nhưng cậu ấy xua tay bảo không cần, tự mình mò đường về!”

Miêu tiên sinh gật đầu, trong lòng đã chắc chắn. Thấy đám trẻ tan học chơi nhảy dây bên ngoài, y đi vào phòng, làm một phần bánh Sponge, thêm mấy đóa hoa sữa, mấy lát trái cây lên, rồi bảo cô bé trông tiệm đưa cho chúng ăn, còn y thì đứng đấy nhìn, nở nụ cười. Y thích nhìn cái vẻ hạnh phúc của người khác khi ăn bánh ngọt do y làm.

Lại qua hai tuần, Miêu tiên sinh lại vào hội mát xa, thuận tay còn mang theo bánh put-ding y vừa mới nướng xong. Y cảm thấy tần suất thế này rất hợp, bất luận là về góc độ kinh tế, hay là góc độ thân thể.

Y nằm chờ trong phòng. Phòng có mùi thuốc mát xa, khiến y buồn ngủ. Chỉ một lát sau, số 86 đã tới rồi.

“Xin chào, Miêu tiên sinh!” Số 86 nói.

Số 86 đẩy xe, cẩn thận chạm vào sườn giường. Miêu tiên sinh đặt cái bánh put-ding lên, y thấy cậu trai số 86 ấy ngửi trộm hai cái.

Số 86 thành thạo xoa ấn huyết vị cho y, cảm giác thật mỗi nhưng cũng thật đúng chỗ. Miêu tiên sinh thoải mái, thở dài một tiếng.

Trầm mặc một hồi, số 86 lên tiếng, “Tôi nghĩ thế này nha, Miêu tiên sinh. Tuy là anh nghe không được, nhưng tôi vẫn sẽ nói chuyện với anh!” Cậu ấy chần chờ một hồi, nhưng lực tay vẫn không giảm. Cậu nuốt một ngụm nước bọt, nói tiếp: “Anh nghe không được, cho nên tôi lại càng có thể nói chuyện với anh. Ờ, thì là chuyện không thể nói với khách, cũng không thể nói với đồng nghiệp...cũng có vài chuyện không dám kể với mẹ tôi. Bình thường không nói với ai, lắm nhảm một mình lại quái quá, mà giấu trong lòng thì lại khó chịu!”

Thoải mái, Miêu tiên sinh cảm thấy hơi buồn ngủ, nhắm mắt lại.

“Nói cho anh nghe nha, thật ra tôi rất muốn về giúp mẹ tôi. Ba tôi chết sớm, trước lúc tới trường học nghề đều do mẹ tôi chăm sóc cho tôi. Tôi bỏ mẹ tôi ra ngoài làm công, ngày đi tôi khóc cả đêm, nhưng lại không dám điện về nhà, tôi không nỡ bỏ bà ấy. Mỗi lần tôi bảo muốn về nhà, mẹ tôi sẽ cười, bảo tôi con nít...” Cậu hít hít cái mũi, cười ngượng ngùng: “May là anh không nghe được...A không không, tôi không có ý đó, nhưng nếu có người thấy tôi thế này, sẽ rất buồn cười...”

86 ra sức mát xa, nói liên miên một hồi, công việc cũng vậy, đồng nghiệp cũng vậy, đến mẹ mình cũng thế. Có đôi lúc ông chủ rất khó tính, nhưng những khi được khen, cậu cũng mừng thầm. Người nghe trầm mặt ấy khiến Tiểu Trương thấy yên tâm, thỏa sức tâm sự, thế là cậu lại mát xa thêm cho Miêu tiên sinh mười phút. Mát xa xong, cậu ngượng ngùng nở nụ cười, nói: “Cảm ơn Miêu tiên sinh, bánh ngọt của anh thơm quá!”

Cậu vỗ lên vai Miêu tiên sinh hai cái, ý bảo xong rồi. Miêu tiên sinh lẳng lặng ngồi dậy, đi ra ngoài, trước đó còn ngoái lại xem cậu có phát hiện hộp bánh put-ding hay không. Y nghĩ, tiểu tử ngốc, tôi nghe không được, nhưng hôm nay tôi có mang theo máy trợ thính nha.

5. Chương 5

.

.

Quen dần, cứ cách hai tuần, tiên sinh trầm mặc sẽ tới gọi cậu mát xa, mỗi lần như thế đều là xoa bóp thất lưng. Tiểu Trương biết mình nói rất nhiều, nhưng không sao, dù gì thì tiên sinh trầm mặc cũng đâu nghe thấy.

Hơn nữa, cậu cảm thấy tuy hai người vẫn chưa nói chuyện với nhau, nhưng cũng đã coi như bạn bè rồi. Mỗi lần, y đều mang cho cậu một món bánh ngọt, bảo là bán không hết, nhưng cậu biết loại bánh này bán rất đắt. Có đôi lúc sẽ là bánh quả hạch nướng, thơm nức cả phòng. Mỗi lần, Tiểu Trương đều nói: “Cám ơn Miêu tiên sinh, bánh của anh thơm quá!”

Mới đó trời đã sang thu, có một ngày, chỉ mới cách một tuần tiên sinh trầm mặc đã tới. Tiểu Trương cảm thấy rất lạ, nhưng lại không biết phải hỏi thế nào, có hỏi y cũng không nghe được. Hôm đó, sau khi mát xa xong, cậu nhận được một hộp bánh trung thu, bên trên có khắc một hàng chữ, “Đêm nay là Tết Trung Thu, tới nhà tôi dùng cơm nha?”

Tiểu Trương ngây ra một lúc, sau đó kêu to, “Miêu tiên sinh!” rồi chạy ra ngoài, nhưng cậu sơ ý đụng vào cạnh giường, ngã chổng vó. Đầu cậu đập xuống đất, đau muốn ứa nước mắt. Tiểu Trương đưa tay ra mò mẫm xung quanh, kết quả là mò trúng một bàn tay.

“Miêu tiên sinh?” Tiểu Trương hỏi.

Bàn tay ấy kéo cậu dậy.

Tiểu Trương xoa xoa đầu gối, quay về phía tiên sinh trầm mặc, hỏi thử: “Miêu tiên sinh, tôi nói chuyện, anh có thể nhìn khẩu hình miệng của tôi không?”

“Ừm!” Tiên sinh trầm mặt ậm ừ.

“A...” Lần đầu tiên nghe thấy câu trả lời, Tiểu Trương vui vẻ, nói: “Tôi...” Cậu chần chờ một hồi, cẩn thận nói: “Tôi muốn đi, nhưng hơi trễ một chút, được không? Chẳng sáu giờ rưỡi, tôi sẽ tranh thủ!”

“Ừm!” Tiên sinh trầm mặc cho cậu một khẳng định thuyết phục.

Chạng vạng.

Ngọn phong linh treo ngoài cửa tiệm kêu leng keng, cô bé ngẩng đầu, nhìn thấy cậu một trai khiếm thị đi tới. Động tác của cậu ấy hơi vụng về, khép cửa lại xong, cứ ngơ ra không biết phải làm thế nào. Thế là, bé mèo Cà Phê trong tiệm chạy tới chào hỏi, cọ cọ vào ống quần Tiểu Trương, khiến cậu không dám nhúc nhích. Ở bên này, Trà Sữa đang nằm phơi thây trên bàn, chỉ giật giật mí mắt.

“Miêu tiên sinh có nhà không?” Tiểu Trương vừa hỏi thử, vừa lùi về sau, muốn tránh khỏi bé mèo.

“Ông chủ—” Cô bé mở cánh cửa phòng sẩy ra, hô to: “Có người tìm!”

Tiểu Trương nghe tiếng bước chân tới gần, quay qua phía bên đó ‘xem’, tim đập loạn xạ.

“Vốn, định đi, đón cậu!” Tiểu Trương nghe được một giọng nói lóng ngóng, không rõ lắm.

Tiểu Trương biết đây là giọng nói của ông chủ Miêu, tận đáy lòng thầm nở nụ cười.

“Tôi muốn tới sớm một chút, nên đã nói với đồng nghiệp là đi trước!” Tiểu Trương nói xong, thử đi về phía người nọ. Cậu cảm thấy con mèo dưới chân mình bị ôm đi, sau đó, có người nắm tay cậu, lấp bắp: “Vào trong nhà...”

Tiểu Trương thấy hơi lo. Lần trước, lúc mát xa, cậu có nói là Trung Thu không thể về nhà, rất cô đơn. Không ngờ Trung Thu năm nay, Miêu tiên sinh thích làm việc thiện này lại chịu mời cậu tới nhà ăn cơm. Tiểu Trương luôn sợ làm phiền người khác, nhưng hiếm khi được dịp, cậu cũng muốn tùy hứng một lần.

Miêu tiên sinh nắm tay Tiểu Trương, cậu giống như một đứa nhỏ học đi, theo sát phía sau y. Thậm chí, cậu còn xem nhẹ một vấn đề — Trầm mặc tiên sinh không chỉ không trầm mặc, mà dường như tai của y cũng nghe thấy.

6. Chương 6

Miêu tiên sinh rất ít khi nói chuyện trước mặt người lạ. Mấy năm trước, y còn hay thử nói chuyện, nhưng do vấn đề truyền âm từ máy trợ thính, cách y nói chuyện rất lạ, người ta nghe không hiểu. Riết rồi, y cũng không muốn nói nữa.

Gần đây, Miêu tiên sinh mới đổi cho mình một cái máy trợ thính chất lượng hơn, thi thoảng y còn trò chuyện với cô bé trông tiệm, hiệu quả cũng tốt lắm. Nhưng lâu rồi không mở miệng, giờ muốn nói chuyện cũng có chút khó khăn.

Cậu nhóc số 86, dường như tên là Tiểu Trương. Lúc cậu tới, Miêu tiên sinh đang ở sau nhà chuẩn bị cơm chiều. Giờ nếu khách đã tới, lại là Tết Trung Thu, Miêu tiên sinh cho cô bé về nhà trước, cũng treo tấm bảng nghỉ bán trước nhà. Y gác phần thức ăn đã chuẩn bị được một nửa sang bên, mở cửa phòng sấy ra, kéo Tiểu Trương vào phòng mình.

Tiểu Trương hít một hơi, trong nhà Miêu tiên sinh có một mùi hương khiến cậu phải hoài niệm. Đó là hơi thở của gia đình, một mái nhà chân chính mà bầu không khí ở ký túc hội sở không thể nào có được. Cậu nghiêng tai nghe thử, ngoài hai người bọn họ ra, còn có mấy người, rất nhỏ, cơ hồ nghe không được tiếng bước chân.

Trong lúc Tiểu Trương còn đang phân biệt tiếng bước chân ấy, Cà Phê đã cọ cọ vào chân cậu. Cậu dừng bước, không thể phân biệt được là mình đã đụng vào thứ gì. Miêu tiên sinh chậm rãi nói: “Không...cẩn người, nó muốn, thân thiết với cậu!”

Cà Phê ngưỡng mặt lên, meo một tiếng với người khách lạ.

Tiểu Trương nở nụ cười, hỏi thử: “Là mèo sao?”

“Ừm, vuốt...vuốt nó!”

Tiểu Trương ngồi xổm xuống, vuốt ve. Đầu ngón tay cậu đã chạm vào một vật bé nhỏ, lông xù.

“A...” Cậu hô lên một tiếng, thì ra mèo là một vật mềm mại, đáng yêu như vậy. Cậu bạo gan, thử sờ lên lưng Cà Phê, lại sờ đầu, chạm vào hai lỗ tai hình tam giác. Sau đó lại sờ sờ bốn chân, cảm nhận hình dạng của nó. Con mèo nhỏ cũng ngồi xuống, hưởng thụ vuốt ve, còn quay đầu liếm liếm tay cậu.

Tiểu Trương đỏ mặt, da mặt cậu mỏng lắm, chỉ cần thẹn thùng một chút đã đỏ mặt, kích động một chút cũng đỏ mặt. Cậu vuốt ve mấy cái, lưu luyến không rời.

“Nó tên...Cà Phê. Một con khác...tên, Trà Sữa!” Miêu tiên sinh lại nắm tay Tiểu Trương, dẫn cậu tới sô pha trong phòng khách.

“Ngồi,” Y nói: “Tôi đi, nấu cơm!”

Tiểu Trương rất muốn hỏi có cần giúp gì không, nhưng cậu sợ càng giúp lại càng phiền, nên ngoan ngoãn ngồi yên đó, gật đầu. Miêu tiên sinh rót cho cậu tách trà, mở radio, sau đó, ôm một con mèo khác tới, đặt vào lòng cậu.

“Cà Phê?”

“Trà Sữa,” Miêu tiên sinh nói, “Trà Sữa lười lắm, không thích đi đâu! Cậu ôm, sẽ tốt hơn!”

Trà Sữa béo hơn Cà Phê một chút, tròn tròn, mập mập. Tiểu Trương sợ dọa chạy bé mèo, ngồi ngay ngắn cẩn thận nghiên cứu. Sinh vật được gọi là mèo ấy ngoan ngoãn ngồi trên đùi cậu không nhúc nhích, cậu chờ khoảng nửa giờ, Miêu tiên sinh mới mời cậu ngồi vào bàn ăn.

Đoán chắc sức ăn của Tiểu Trương không bao nhiêu, Miêu tiên sinh xới cho cậu nửa chén cơm và một tá đồ ăn. Vừa ăn, hai người vừa nói cho nhau nghe cuộc sống của hai người, cả hai đều thấy đồng cảm với nhau.

Bữa cơm này, Tiểu Trương nói chuyện rất vui, nhưng ăn thì rất vất vả. Trước lúc tối đây, ông chủ đã mời bọn họ ăn một bữa rồi. Mọi người đều là những kẻ tật nguyền ra ngoài làm việc kiếm sống, Tiểu Trương rất xem trọng tình nghĩa với họ, cho nên bữa cơm ấy cậu nhất định phải ăn. Chẳng qua là chỉ mới ăn được một nửa, cậu đã xin lui, rồi chạy tới nhà Miêu tiên sinh. Đến hiện tại, bụng cậu đã no căng rồi. Nhưng mà, ý tốt của người ta, không thể tùy tiện lãng phí nha. Tiểu Trương kiên trì, ăn hết mớ đồ ăn y gấp, cậu thấy no lắm. Cho nên, ngay khi Miêu tiên sinh xới thêm cho cậu một chén, cậu đã lộ vẻ mặt khó xử.

“A...” Miêu tiên sinh chần chờ, “Không hợp khẩu vị của cậu sao?” Đây là lần đầu tiên y thấy người ta ăn thức ăn do mình nấu mà lộ ra vẻ mặt này.

Tiểu Trương vừa nghe, lập tức phân bua, “Không không, ngon lắm, chỉ là tôi ăn hơi ít...” Cậu dừng một chút, thấy Miêu tiên sinh không đáp, cậu hồi hận, cắn răng, nói: “VẬY...TÔI MUỐN ĂN THÊM NỬA BÁT, CÓ ĐƯỢC KHÔNG?”

“Ừm!”

Miêu tiên sinh trả lời thật vui vẻ.

7. Chương 7

.

.

Khi Miêu tiên sinh đưa Tiểu Trương về tới ký túc xá, đã là chín giờ tối. Tiểu Trương cảm thấy, từ lúc ra ngoài làm việc tới giờ, lâu rồi cậu không thấy vui vẻ như vậy.

Bạn cùng phòng ra phòng tắm rửa mặt rồi, Tiểu Trương ngồi một mình trên giường. Từ lúc về tới giờ, bụng cậu vẫn còn no căng, tay lại còn cầm cái bánh trứng Miêu tiên sinh mới nướng cho cậu. Lâu rồi cậu không được như vậy, nên cứ ngồi cười mãi, không biết nên làm gì. Nhớ tới cái cảnh chơi cờ với Miêu tiên sinh, cậu bật cười, ngẫm, Miêu tiên sinh đã ngoài ba mươi rồi, sao lại kỳ cục thế chứ. Rõ ràng là sắp thua, lại còn đặt con mèo lên bàn cờ, bảo bàn này không tính. Tài của Tiểu Trương rất thính, chút trò vật ấy sao gạt được cậu.

Lúc mất Tiểu Trương chưa mù hẳn, cậu từng học đánh cờ tướng. Sau lại, do thiếu hoạt động giải trí, dần dần, cậu đã luyện được môn cờ mù, còn đánh rất giỏi. Cho nên, cậu không chút keo kiệt, trưng khả năng của mình ra, lại coi thường câu xin tha ‘bỏ đi, bỏ đi’ của Miêu tiên sinh, sờ sờ, hồi phục bàn cờ lại như cũ. Cuối cùng, còn ăn sạch quân cờ của Miêu tiên sinh. Miêu tiên sinh dở khóc dở cười, xoa đầu cậu, nói: “Đứa nhỏ này, còn không nể tình, cái bánh trứng, mà tha cho tôi!”

Tiểu Trương cười, bò dậy, lặn vào toilet, rửa mặt. Sau cùng, cậu quyết định đi tới đi lui từ ký túc xá tới toilet, coi như tiêu hóa.

Sau lại, trời chuyển hửng sang thu.

Miêu tiên sinh vẫn giữ quy luật, hai tuần tới cho cậu mát xa lưng một lần. Khi đó, cậu sẽ mát xa bả vai thêm cho y, nếu thấy y bị cảm, cậu sẽ xoa thêm dầu. Có những lúc không làm ca tới, cậu sẽ tới nhà Miêu tiên sinh chơi, ăn cơm ké. Cậu tuyệt không sợ làm phiền Miêu tiên sinh, bởi vì ngay cả đứa nhỏ đá cầu ngoài cửa cũng thường được y chiêu đãi mà.

Tuy nhiên, nếu nói Tiểu Trương thích cái tài nấu ăn của Miêu tiên sinh, thì cậu lại càng thích tính nết y hơn. Dù Miêu tiên sinh nói chuyện rất khó khăn, nhưng y cũng sẽ kiên nhẫn nói cho cậu biết, bầu trời như thế nào, mắt của con mèo nhỏ có màu gì, con cá dưới sông thế nào. Miêu tiên sinh dùng chất giọng đặc biệt, từ tốn của mình nói cho cậu biết những nơi y đã đi qua. Tiểu Trương cảm thấy mình đang chia sẻ thị lực với y, sau đó, là chia sẻ phần ký ức.

A...Miêu tiên sinh là một người ôn nhu. Có lúc Tiểu Trương sẽ nghĩ như vậy.

Một ngày trời đã vào đông, Tiểu Trương ngồi trên sô pha nhà Miêu tiên sinh. Cậu đưa tay, mò mẫm, đụng vào tay y. Cậu ngẫm ngẫm một hồi, hỏi: “Miêu tiên sinh, tôi có thể cảm nhận xem anh thế nào không?”

“Ừm!” Miêu tiên sinh đồng ý.

Tiểu Trương lại đỏ mặt, cậu có chút ngượng ngùng. Cậu lúng túng, đưa tay lên, chạm vào mặt Miêu tiên sinh, cẩn thận dùng đầu ngón tay cảm nhận ngũ quan của y, cậu cảm thấy hơi thở của y cách cậu rất gần.

Cậu chạm vào vầng trán thật rộng, lông mi thật dài, sống mũi thật cao, cậu cảm thấy, đây là cái vẻ ‘Tuy không đẹp, nhưng rất có phúc’, không nói rõ diện mạo.

“Miêu tiên sinh, chị Miêu đâu rồi?” Đột nhiên Tiểu Trương hỏi.

Miêu tiên sinh cười gượng một tiếng, đáp: “Đi rồi, sẽ sống tốt hơn!”

Tiểu Trương hiểu, nghĩ nghĩ, nói: “VẬY, sau này có gì cần tôi giúp, anh cứ lên tiếng. Chúng ta sẽ càng sống tốt hơn!”

“Aizz!” Miêu tiên sinh cười đáp, “Những chuyện cần...nhóc giúp, rất nhiều!”

Bàn tay thật dày, thật ấm của Miêu tiên sinh sờ lên đầu Tiểu Trương, Tiểu Trương lại đỏ mặt.

.

8. Chương 8

.

.

Đối với Tiểu Trương mà nói, trong mùa đông, nỗi buồn lớn nhất của cậu là ngủ rất lạnh. Ký túc xá của công nhân rất sơ sài, đừng nói là điều hòa, đến cả lò sưởi ấm cũng không có một cái. Đến tối, chỉ biết chui vào trong chiếc chăn, lạnh run lên, ngủ một hồi mới ấm lại, đến sáng sẽ bị cái lạnh làm tỉnh giấc.

Năm trước, Tiểu Trương chịu không nổi cái lạnh, cậu gom hết quần áo vào trong chăn, còn phải bỏ thêm túi chườm nóng mới ngủ được. Kết quả, giờ trên đùi cậu vẫn còn vết sẹo hình tròn do ngủ quên, bị túi chườm làm bỏng.

Năm nay, Tiểu Trương làm việc để dành được ít tiền. Mua chăn thì tiếc, cho nên cậu định nhờ Miêu tiên sinh dẫn cậu tới cửa hàng mua một cái thảm điện, cậu muốn nhờ nó sống qua mùa đông.

Cuối tuần, Miêu tiên sinh rảnh, dắt Tiểu Trương tới cửa hàng. Trong túi quần Tiểu Trương có năm mươi đồng, hai người đi lang thang, hỏi giá một cái thảm điện kiểu cũ, không thể khống chế độ ẩm, lại bằng gỗ vừa khô vừa cứng, giá cả thì nằm trong vòng Tiểu Trương dự đoán.

Tiểu Trương cân nhắc một hồi, quyết định: “VẬY, tôi lấy cái này! Miêu tiên sinh, anh xem giúp tôi được không?” Nói xong, cậu móc tiền trong túi quần ra, nhét vào tay Miêu tiên sinh.

Miêu tiên sinh đẩy tiền trả lại cho cậu, nói: “Thứ này, đừng mua, không thể khống chế độ nóng...không an toàn. Mùa đông...khô ráo, dễ cháy!”

Tiểu Trương do dự, nhưng nghĩ lại, cậu không nỡ mua cái khác.

Miêu tiên sinh lại nói: “Hơn nữa, thảm điện mở qua đêm...Không an toàn. Không mở...thì vẫn, lạnh!”

Tiểu Trương bị câu ấy chọc trúng tim đen, ủ rũ: “VẬY tính sao đây, tôi lạnh nha!”

Miêu tiên sinh kéo Tiểu Trương rời khỏi cửa hàng. Hai người đi một vòng, xem chăn ấm, nghe giá cả, Tiểu Trương buồn bực.

Hai người về tay không, trong túi Tiểu Trương vẫn còn nguyên năm mươi đồng. Cậu đau lòng, thầm tính trong lòng, xem có nên để dành thêm mấy khoản cho kế hoạch giữ ấm trong mùa đông hay không.

Lúc đi tới cửa tiệm bánh ngọt Miêu tiên sinh, Miêu tiên sinh nói: “Tiểu Trương, đến nhà tôi ở đi. Tôi ở một mình, tối mở điều hòa, rất lãng phí!”

Tiểu Trương ngơ ra, trong đầu ngẫm, Miêu tiên sinh nói thật sao? Nhưng ngoài miệng cậu vẫn nói: “Như vậy, ngại lắm...Làm phiền anh, tôi vẫn nên đi...” Cẩn rằng, “Mua một cái thảm điện bỏ vào chăn đi!”

Miêu tiên sinh lắc đầu, “Tiện cho, cậu đi làm!”

Tiểu Trương dở khóc dở cười, lòng nhủ, cũng như nhau thôi mà. Theo những gì cậu hiểu về Miêu tiên sinh, cậu biết, Miêu tiên sinh rất rộng rãi. Nếu ở nhà y, vậy một ngày ba bữa cơm, nhất định là y lo hết. Cậu không thấy đường, đã không giúp được gì, chẳng lẽ còn ăn không ở không nữa hay sao?

Tiểu Trương thì thào: “Tôi...” Cậu nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng nói: “Tôi sợ phiền tới anh!”

Miêu tiên sinh lắc đầu, “Đến đây đi,” Y cười, “Cậu có thể dạy tôi, ca hát. Tôi sẽ là đôi mắt của cậu, còn cậu, là đôi tai của tôi!”

Tiểu Trương nghe xong, gãi đầu, nở nụ cười.

Đêm đó, Miêu tiên sinh tới ký túc xá của Tiểu Trương, giúp cậu thu dọn vài thứ về nhà. Nếu nói tới đồ đạc của Tiểu Trương, thật sự không nhiều lắm, chỉ có mấy bộ quần áo cũ, nhưng rất sạch sẽ, đến cả bàn chải đánh răng cũng tưa hết lông, Miêu tiên sinh quăng luôn vô thùng rác. Sau nữa, chính là mấy quyển tiểu thuyết chữ nổi, một cái đồng hồ báo thức nho nhỏ, một bộ cờ bằng gỗ và một chiếc radio cũ rích. Không khó để nhận ra, chiếc radio này đã theo cậu nhiều đêm, mấy chữ bên trên đều bị cậu sờ mòn.

Hai tay Miêu tiên sinh xách đồ, Tiểu Trương nắm góc áo của y, hai người cùng nhau về nhà.

Hiện giờ, nơi này cũng là nhà của Tiểu Trương.

9. Chương 9

.

.

Nhà của Miêu tiên sinh, Tiểu Trương đã quá quen, nhưng khi thật sự dọn vào ở, vẫn có chút bất an.

Vì để thích nghi với cuộc sống mới của hai người, Miêu tiên sinh đã thay đổi tập quán sinh hoạt của mình. Đầu tiên là bày trí trong nhà, y dọn đồng rương đồ đạc ở cửa phòng đi, rồi lại dọn cây lau nhà cho vào góc toilet, lại còn mua thêm tấm nhựa dán vào góc tường, sợ Tiểu Trương đụng trúng.

Bán thực phẩm, nhất định phải dậy sớm. Trước đây, ban ngày Miêu tiên sinh làm việc, đến tám giờ tối sẽ đóng cửa, nghỉ ngơi, đọc sách báo, còn chưa tới chín giờ đã đi ngủ. Nhưng từ lúc ở cùng với Tiểu Trương, không chỉ mỗi ngày, y đều mang cơm trưa tới cho cậu, tối còn đón cậu tan ca. Ca đêm của hội sở phải tới tận mười một giờ mới xong việc, Miêu tiên sinh vừa ngáp, vừa nghiêng đầu tính sổ sách. Chờ đến giờ Tiểu Trương tan tầm, nắm tay dắt cậu về nhà.

Tiểu Trương biết trước đây Miêu tiên sinh từng có một người vợ, cho nên dù y sống một mình, nhưng giường ngủ lại là giường đôi. Hiện giờ, y đã chia cho cậu nửa phòng ngủ, nửa cái giường, lại còn chia nửa cái chăn — sớm biết như vậy, cậu đã vác cái chăn ở ký túc xá lại rồi, cậu tiếc nuối, nhủ thầm. Hai thằng đàn ông — Tiểu Trương cảm thấy có thể nào thì mình cũng là một thằng đàn ông — mà cùng đắp một cái chăn, Miêu tiên sinh lại còn thích gác tay ngang bụng cậu, giống y như cha mẹ và con cái trong nhà. Tiểu Trương hiểu chuyện sớm, ngay cả mẹ của cậu cũng chưa từng đối xử với cậu giống như Miêu tiên sinh nha.

Lúc này, Tiểu Trương đang nằm trên giường miên man suy nghĩ, trên vai cậu có một bàn tay xoa xoa cho cậu.

Do sống cùng nhau, nên Miêu tiên sinh cũng biết, mỗi ngày đều phải mát xa cho người khác, cũng sẽ có lúc Tiểu Trương thấy bả vai mình đau ê ẩm.

“Làm nghề này, đến khi lớn tuổi, bả vai, sẽ tổn lắm!” Tiểu Trương nằm trên giường, nói: “Bệnh nghề nghiệp mà, cũng hết cách, Ai...Miêu tiên sinh, anh thật lợi hại!”

Miêu tiên sinh học kỹ thuật mát xa của Tiểu Trương, xoa bóp cho cậu, tuy là không đúng huyệt vị lắm, nhưng thành ý thì trăm phần trăm. Tiểu Trương nằm sấp trên giường, cong khớp môi lên hưởng thụ — đây là lần đầu tiên có người phục vụ cho cậu nha.

Bấy giờ, Tiểu Trương lại nhớ tới ban sáng, lúc Miêu tiên sinh tới, đồng nghiệp của cậu đã nói đùa rằng: Bạn trai của cậu đưa cơm tới. Tiểu Trương không khỏi bật cười — Con trai cũng có thể có bạn trai sao, lũ ngốc.

“Cười, cái gì?” Miêu tiên sinh vừa xoa xoa cánh tay cho Tiểu Trương vừa hỏi.

Tiểu Trương đáp: “Tôi cười bọn họ nói anh giống bạn trai tôi, ha ha!”

Miêu tiên sinh dừng lại: “...Cậu, cảm thấy thế nào?”

Tiểu Trương, “Tôi cảm thấy gì?”

Miêu tiên sinh: “Tôi, giống cái gì của cậu?”

Tiểu Trương nghĩ nghĩ, trên mặt nở nụ cười ngượng ngùng, thú thật: “Tôi...Tôi cảm thấy anh giống ba tôi!” Nói chung là không giống bạn trai mà phải không?

“...”

“Miêu tiên sinh?”

“...”

“Miêu...Tiên sinh?”

“...Tôi thấy hơi mệt, ngủ trước!”

“Ồ...”

.

10. Chương 10

.

.

Lần đầu tiên Tiểu Trương thấy Miêu tiên sinh nổi giận là Tết Nguyên Đán năm thứ hai. Chuyện này có chút đáng sợ, Tiểu Trương nghĩ, tuyệt đối không thể chọc giận y được.

Mọi chuyện nên kể từ mấy ngày nghỉ Tết, Tết đến, Tiểu Trương được nghỉ ba ngày, Miêu tiên sinh và Tiểu Trương làm ngành dịch vụ, không có kỳ nghỉ thật sự. Hiếm khi được rảnh rỗi, Miêu tiên sinh quyết định treo bảng ngừng kinh doanh trước tiệm, rút ra hai ngày để dẫn Tiểu Trương ra ngoài chơi.

Miêu tiên sinh nhờ người sửa lại chiếc xe bánh mì cũ của mình, chuẩn bị đầy đủ mọi thứ, sáng sớm xuất phát tới thành phố kế bên. Rầm rập, chiếc xe già còm côi chạy mất hai giờ, chở Tiểu Trương vào thành phố. Ở đây, có một ngọn núi gọi là Phượng Dương, cao mấy trăm mét, nhưng phong cảnh thì đẹp vô cùng, lúc hai người tới, thấy có đôi tân nhân đang chụp ảnh cưới dưới chân núi.

Tiểu Trương bị say xe, vừa xuống xe thì ngã thối điên bát đảo, Miêu tiên sinh lột một miếng mứt mơ nhét vào miệng cậu, quàng khăn cổ kín như bưng. Còn y thì quải theo một chiếc túi lớn, dắt cậu lên núi.

Đi được một hồi, gió lạnh thổi tới, Tiểu Trương đi chậm lại, ngẩng đầu nghe nghe, cao hứng nói: “Có rất nhiều cây!”

Miêu tiên sinh đáp: “Ừ, trên đỉnh núi, có, miếu Nguyệt Lão, là thắng cảnh!” Kéo bả vai Tiểu Trương qua, “Bên phải cậu, là rừng cây, có người đang chụp ảnh cưới, thật lạnh!”

Tiểu Trương lại hỏi: “Áo cưới lạnh lắm sao?”

Miêu tiên sinh kéo cậu sát vào lòng mình, “Vải ít lắm!”

Tiểu Trương quay về phía đằng xa, hỏi: “Cô dâu đẹp không?”

Miêu tiên sinh vỗ vỗ đầu Tiểu Trương, lấp bắp: “Sao vậy, nhóc con, muốn vợ à?”

Tiểu Trương ngây ngô nói: “Không có, chỉ hỏi chút thôi, có đẹp tôi cũng không nhìn thấy. Vả lại, sao có cô nào để ý tới tôi chứ!”

Miêu tiên sinh lại nắm tay cậu, dắt cậu đi về phía đỉnh núi, “Cậu còn nhỏ!”

Hai người mua vé vào cửa, đi lên núi. Tiểu Trương hỏi: “Miêu tiên sinh, vé vào cửa bao nhiêu tiền, về tôi trả lại cho anh?”

Miêu tiên sinh cười nói: “Không nhiều lắm, vừa đủ một lần mát xa!”

Tiểu Trương bật cười: “Được rồi, tôi hiểu mà!”

Miêu tiên sinh: “Mát xa toàn thân!”

Tiểu Trương, “...”

Trước lúc dẫn Tiểu Trương lên núi, Miêu tiên sinh đã dẫn đo rất nhiều. Tiểu Trương không thấy đường, nhưng các giác quan khác lại rất linh mẫn, dẫn cậu lên núi, để cậu có thể cảm giác được hoàn cảnh xung quanh, ngửi được, nghe được, đụng tới được, có đôi lúc không nhìn bằng mắt, lại có thể cảm nhận được nhiều thứ hơn. Đối với Tiểu Trương mà nói, đây mà một chuyện rất có ý nghĩa.

Hai người họ từ từ, cẩn thận đi lên. Xuất phát từ an toàn, Miêu tiên sinh nắm chặt tay Tiểu Trương, đi theo sát cậu, hai mắt nhìn chăm chăm bước chân cậu, sợ cậu vấp ngã. Đồng thời, y cũng sợ tay Tiểu Trương bị lạnh, đây là công cụ kiếm cơm của cậu, cho nên y đã nhét một tay của cậu vào túi áo khoác của mình, còn tay kia thì nắm chặt.

Do bị nhắc nhở phải cẩn thận liên tục, cũng bị dẫn vòng qua một đồng ruộng ngại, Tiểu Trương biết là Miêu tiên sinh chưa hề thả lỏng bao giờ. Trong lòng Tiểu Trương có gì đó khác thường, có cảm giác ngứa ngáy. Dù sao thì cha cậu đã chết từ rất sớm, cậu chưa từng hưởng thụ tình cảm của cha bao giờ. Nhưng có đôi lúc, cậu nghe trong radio nói, tình thương của cha là nghiêm khắc, còn của mẹ thì dịu dàng...Tiểu Trương ngây thơ nghĩ, sao Miêu tiên sinh cũng dịu dàng như thế...

So với những người khác, hai người họ phải mất nhiều thời gian hơn mới đi tới miếu Nguyệt Lão giữa sườn núi. Mùa đông, trời lạnh, người lên núi không nhiều lắm, có chút quạnh quẽ. Miêu tiên sinh dẫn Tiểu Trương tới trước miếu, trêu chọc, “Nhóc à, xin quẻ xăm không?”

Thầy bói ngồi ở cửa thấy thế nhiệt tình hỏi: “Hai vị là cầu con cái hay là cầu duyên?”

Tiểu Trương, “...”

Tiểu Trương xấu hổ, kéo khăn quàng cổ xuống, để người ta thấy cậu là nam.

Thầy bói, “...”

Tiểu Trương bất mãn, nói: “Đi thôi, Miêu tiên sinh! Có nhiều đó mà cũng nhìn nhầm, không chính xác đâu!”

Miêu tiên sinh nở nụ cười cổ quái, nắm tay Tiểu Trương đi. Trước lúc xoay người đi, y bỏ chút tiền lẻ vào trong mâm gà thầy bói.

Lúc hai người bước khỏi miếu Nguyệt Lão, trời cũng vừa đổ tuyết. Vách ngoài miếu được xây từ đá, cây tùng bao quanh, tuyết bay đầy trời để lộ phong cách kiến trúc cổ xưa, đúng là đẹp không gì tả xiết.

Tiếc là, cậu không nhìn thấy gì cả. Miêu tiên sinh nghĩ nghĩ, kéo bàn tay của Tiểu Trương trong túi mình ra. Tiểu Trương đứng ngơ ngác, Miêu tiên sinh đang tháo bao tay cậu ra. Nhưng chỉ một lát sau, cậu đã hô lên một tiếng, “A...Rơi vào trong tay tôi!”

Bông tuyết thật nhỏ rơi giữa lòng bàn tay ấm áp, mới đó đã hóa thành một giọt nước. Ngay sau đó, lại có một bông tuyết liều liều rơi xuống. Tiểu Trương nở nụ cười, Miêu tiên sinh lại mang bao tay vào cho cậu, nói: “Tuyết rơi!”

Tiểu Trương ngẩng đầu, hít hít hương vị tuyết.

Tiểu Trương kiên trì đi tới đỉnh núi, đứng trên đỉnh nghe gió thổi phàn phật bên tai. Rồi sau đó, hai người ngồi xe đi trở xuống núi, ở lại một khách sạn có ôn tuyền. Tiểu Trương sợ phí tiền, cứ kiên quyết không chịu đi. Sau một phen bị Miêu tiên sinh sờ sờ cổ –đó là nơi nhột nhất của cậu–cậu đành phải đi theo.

Miêu tiên sinh cười nói: “Nhóc à, nếu cậu là vợ, nhất định rất hiền lành!”

Tiểu Trương ngẫm, là do tôi kiếm tiền không dễ nha.

Lúc bọn họ bước ra ngoài, trên mặt đất vẫn còn một lớp tuyết. Suối nước nóng ngoài trời bốc hơi nóng, tỏa ra một mùi hương chỉ thuộc riêng về nó. Tiểu Trương và Miêu tiên sinh cởi sạch, chỉ còn chừa độc cái quần bơi, rồi khoác áo đi ra ngoài. Miêu tiên sinh cởi áo khoác ra giúp Tiểu Trương, sau đó vỗ vỗ bả vai cậu, ý bảo cậu đừng nhúc nhích, y đi tìm chỗ cất áo khoác vào.

Miêu tiên sinh bỏ máy trợ thính trong phòng, không có máy trợ thính, y không cách nào nói chuyện. Thế giới của y lâm vào một khoảng yên lặng, cũng không nghe thấy lúc hai người tới đó, trong suối nước nóng có một đám nhóc đang nói, “Ha ha! Cậu nhìn người kia xem, có phải mù không?”

Tiểu Trương lo lắng, đứng đó. Cũng không phải cậu để ý chuyện người khác nói cậu là người mù, mà cậu nghe thấy đám nhóc đó đang đánh đố cậu có mù thật không, lại còn có người nói, có cách chứng minh mọi chuyện. Tuy tôi nhìn không thấy, nhưng tôi nghe được nha...Cậu nhủ thầm.

Nhưng cậu cũng biết, phiền phức sắp kéo tới rồi. Miêu tiên sinh vừa mới đi, mấy đứa nhỏ đó đã chạy tới, vây quanh cậu, hô to. Thấy Tiểu Trương giật mình, dường như chúng thấy thú vị, vây quanh cậu chạy loạn xạ, còn có người nói, “Cậu xem đi, xem đi, anh ta đúng là người mù!”

Tiểu Trương có chút tức giận, nói: “Tôi là người mù, mấy đứa...Mau dừng lại!” Người không thấy gì sợ nhất là xung quanh đầy những âm thanh hỗn tạp. Tiểu Trương sợ tới mức tìm không ra phương hướng, lùi về sau hai bước. Đột nhiên dưới chân cậu trống rỗng, ngã vào trong hồ.

11. Chương 11

.

.

Hồ trong suối nước nóng rất cạn, Tiểu Trương ngã một cái chổng vó, uống hết một ngụm nước. Cậu không nhìn thấy gì cả, trong nhất thời, cậu cảm thấy trời đất quay cuồng, nên vội vàng quơ tay quơ chân mấy cái. Trong hỗn loạn, cậu nghe bùm một tiếng, có ai đó nhảy xuống nước. Sau lại, có một bàn tay kéo cậu lên, tay còn lại thì khấn trương vỗ vỗ lên lưng cậu. Nửa người của Tiểu Trương nổi lên mặt nước, lúc ấy, cậu mới tìm lại được phương hướng của mình, theo bản năng tựa vào người đối phương. Cậu chặt vật phun ra một ngụm nước, ho khan mấy tiếng.

Cậu nghe được tiếng hít thở dồn dập của đối phương, không chút nghi ngờ, cậu biết đây là Miêu tiên sinh. Cậu lau mặt, hít sâu một hơi ổn định cảm xúc. Cậu biết Miêu tiên sinh đang nhìn mình, nên làm khẩu hình phát âm, “Tôi không sao!”

Chẳng biết tại sao bàn tay nọ vẫn còn đang vỗ vỗ sau lưng cậu, giống như muốn cậu nôn hết mớ nước trong bụng ra ngoài. Tiểu Trương nghĩ thầm, chẳng lẽ y không thấy khẩu hình miệng của mình sao? Thế nên cậu lại nói thêm một lần: “Yên tâm, tôi không sao!” Nói xong, cậu phát hiện Miêu tiên sinh đang xoay qua chỗ khác. Cậu lập tức phản ứng lại, Miêu tiên sinh là đang xem người nào chọc ghẹo cậu. Tiểu Trương nghiêng tai nghe nghe, phát hiện đám trẻ con ban nãy trêu chọc cậu thấy cậu ngã đều đang sợ hãi, đến cả cha mẹ của chúng cũng tới hỏi xem cậu có sao không. Tiểu Trương nhủ thầm đây cũng chẳng phải là chuyện gì to tát, nên nói: “Tôi không sao, là tôi trượt chân ngã xuống thôi!”

“A!”

Đột nhiên Miêu tiên sinh hét lên, tiếng hét phần nộ, lại còn vốc nước hắt về phía trước. Những người ở đó bị tiếng hét bất ngờ của y làm hoảng sợ, Tiểu Trương nghe thấy tiếng khóc la của đám trẻ bị trúng nước, sợ Miêu tiên sinh không nghe thấy gì chọc giận người khác chịu thiệt, nên cậu kéo kéo y, ý bảo y đi nhanh.

Miêu tiên sinh thở hổn hển, giống như đang cố nén phần nộ trong lòng. Tiểu Trương cảm giác được bàn tay đang ôm mình siết chặt, cậu biết hiện giờ nhất định Miêu tiên sinh rất muốn mở miệng nói gì đó. Ngã xuống hồ là chuyện nhỏ, giờ cậu cũng không thèm để tâm nữa. Nhưng vì cậu mà Miêu tiên sinh giận tới vậy, khiến lòng Tiểu Trương chợt nảy sinh một thứ tình cảm khác thường. Cậu cảm thấy lòng mình nhột nhột, ngứa ngứa, không rõ đó là cảm giác gì, nhưng cậu cảm thấy vui lắm, vui đến độ cậu muốn ôm chầm lấy Miêu tiên sinh...Nhưng Miêu tiên sinh vẫn còn chưa hết giận nha.

Cuối cùng, cơn giận bất thành linh của Miêu tiên sinh đã kéo dài tới khi dọa đám trẻ đó khóc bù lu bù loa, y mới nắm tay Tiểu Trương, đổi một hồ khác. Dù không nhìn thấy mặt Miêu tiên sinh, cũng không nghe y nói gì, nhưng cậu có thể cảm giác được, Miêu tiên sinh vẫn còn giận. Cậu chột chột tay y, bàn tay bị cầm thật chặt. Tay của Miêu tiên sinh vừa to vừa dày, nắm tay y thật thoải mái.

Nhưng lạ là, sao y càng giận, lòng cậu lại càng ấm áp, Tiểu Trương có chút nghi hoặc.

Lần đầu tới ôn tuyết, Tiểu Trương tắm tới choáng váng, lúc trở về khách sạn, hai tay cậu vẫn còn nóng bừng. Miêu tiên sinh mang máy trợ thính vào, nhưng y vẫn không nói gì, chỉ là kéo Tiểu Trương tới trước mặt, ôm lấy.

Tiểu Trương sờ sờ tai Miêu tiên sinh, biết y có thể nghe thấy rồi. Cậu cười hề hề, nói: “Miêu tiên sinh, lúc anh nổi giận, thật là đáng sợ!”

“Ừm!” Miêu tiên sinh nói, “Bình thường, không nổi giận!”

Tiểu Trương đỡ khóc đỡ cười: “Không sao thật mà, tôi cũng đâu có ngã đau!”

Miêu tiên sinh dịu dàng, thong thả nói: “Nhìn không thấy, người ta...ức hiếp cậu!”

Đột nhiên hơi thở của Miêu tiên sinh cách cậu rất gần, gần đến nỗi khiến đầu cậu trống rỗng. Tiểu Trương cảm thấy môi mình nhột nhột, giống như bị thứ gì đó chạm vào...Là tay của Miêu tiên sinh sao? Cậu mờ mịt suy đoán.

Ừc! Tiểu Trương nuốt một ngụm nước bọt, cậu bị ôm tới cả người nóng lên, trong lòng đập loạn thùng thùng.

Từ ban nãy, trong mơ hồ cậu đã ý thức được một vấn đề, hiện giờ, dường như lại càng xác định.

Dường như cậu, thích Miêu tiên sinh.

Nhưng mà...Tiểu Trương ử rử ngẫm, ai có thể tới nói cho cậu biết, vừa rồi chạm vào môi cậu, có thật là tay của Miêu tiên sinh không??

.

12. Chương 12

Đêm đó, Tiểu Trương trần trọc. Miêu tiên sinh sợ Tiểu Trương ngủ phòng lạ, nửa đêm tìm không thấy WC, nên khi ngủ đã mang theo máy trợ thính. Cuối cùng, y nghe Tiểu Trương trở mình cả đêm, ngủ cũng không ngon giấc. Hôm sau, tỉnh dậy, mắt hai người đều đen ngòm.

Sáng hôm ấy, Miêu tiên sinh dẫn Tiểu Trương đi tới khu chợ kế ngọn núi. Mới sáng sớm tuyết lại rơi, nhưng qua mấy ngày Tết, người đi chợ rất đông, thậm chí còn náo nhiệt hơn cả cửa hàng bách hóa. Trước đây, Tiểu Trương chưa bao giờ nghĩ tới chuyện sẽ có một ngày mình tới một nơi thế này, nhưng hiện tại có Miêu tiên sinh dắt cậu đi, cậu không thấy sợ nữa.

Tiểu Trương quần khăn choàng quanh cổ, chỉ chừa cái mặt bé xíu ra, đầu đội mũ len, mặt áo khoác thật dày, hai tay nhét trong túi. Cậu cảm thấy cánh tay của Miêu tiên sinh đang vây lấy cậu – Đương nhiên mục đích là để cậu tiện đi đường – khiến lòng cậu nhột nhột, khó chịu. Cậu cảm thấy mình đã suy nghĩ quá nhiều rồi, nam sao có thể thích nam? Cho dù cậu có là một trường hợp đặc biệt, thì không hẳn người khác cũng thế. Nếu như Miêu tiên sinh mà biết, nhất định cũng sẽ tức giận. Bởi vì, Miêu tiên sinh giống như ba cậu, sao ba ba có thể cho phép chuyện như vậy xảy ra?

Hơn nữa, cậu cũng không biết đây có phải là thích hay không?

Suốt dọc đường, Tiểu Trương cứ miên man suy nghĩ, mà không chú tâm nghe Miêu tiên sinh nói trong chợ đang buôn bán thứ gì.

“Tiểu Trương, cậu đang, nghĩ gì vậy?” Miêu tiên sinh hỏi.

Tiểu Trương lấy lại tinh thần, kích động, nói: “Không...Tôi đang nghe anh nói chuyện!”

Chợt có cơn gió lạnh thổi qua, Miêu tiên sinh ngẫm, cảm thấy có lẽ là Tiểu Trương thấy lạnh, nên phản ứng có chút chậm chạp. Y mua một củ khoai lang nướng trên đường, cởi cúc áo khoác của Tiểu Trương ra, nhét túi giấy ấm vào ngực cậu. Nhiệt độ từ củ khoai lang xuyên qua lớp áo len đi vào người Tiểu Trương, lập tức biến thành một túi chườm ấm áp. Tiểu Trương nói: “Để nguội rồi, sao ăn được?”

Miêu tiên sinh cúi đầu, cài cúc áo lại cho Tiểu Trương, “Có gì đâu, như vậy, ăn lại càng dễ!”

Tiểu Trương nở nụ cười, khóe mắt loàn loàn. Xung quanh tuyết bay lả tả, từ trên xuống dưới, từ xa tới gần, bay khắp bầu trời, rồi lại rơi trên vai hai người, trong suốt như lông tơ. Mái tóc mềm mại của Tiểu Trương nằm dưới chiếc mũ, lộ ra một chóp từ nơi giao nhau giữa chiếc mũ và khăn choàng. Đôi mắt ấy, chưa từng mở ra, lông mi thật dài lẳng lặng ở phía trên.

Tuyết rơi ngày một nhiều, cũng mở ra chút cảm xúc vốn đang dần lại. Miêu tiên sinh ngừng tay, ngẩng ra nhìn Tiểu Trương. Tuy là ngừng lại như vậy, Tiểu Trương cũng không nói gì. Miêu tiên sinh cảm thấy hô hấp của mình ngày càng nhanh, y khẽ kéo chiếc khăn choàng của cậu xuống, để lộ gương mặt nhỏ xinh.

Tiểu Trương nghi hoặc, ngẩng đầu. Miêu tiên sinh nhìn thấy khóe miệng Tiểu Trương giật giật, như muốn nói gì đó, nhưng cho dù y có đang mang máy trợ thính, cũng không nghe được, y chỉ nghe được tiếng hít thở của chính mình.

Y đưa tay ôm lấy người ở trước mặt, cúi đầu, cẩn thận hôn lên hai phầng môi ấm áp. Sau một chốc nhẹ nhàng như ướm thử, cuối cùng, y cũng dừng cảm ra sức hôn đối phương.

Tiểu Trương cảm thấy nhịp thở của mình như ngừng lại.

13. Chương 13

Miêu tiên sinh ôm Tiểu Trương, hôn thật lâu. Môi của Tiểu Trương rất mềm, còn có mùi sữa trẻ con nhàn nhạt. Miêu tiên sinh cảm thấy tim mình đập rất nhanh, y cảm lòng không được, ôm chặt Tiểu Trương. Vào cái năm y hơn ba mươi tuổi, y đã tìm thấy khát vọng tình yêu trong cơ thể của mình.

Môi vừa tách khỏi đôi môi, nhìn sắc mặt Tiểu Trương, Miêu tiên sinh mới biết là to chuyện rồi. Tiểu Trương đứng đó, không biết phải làm thế nào, vẻ mặt ngày càng khó tin.

Đó giờ, Miêu tiên sinh đều thật lòng đối đãi với Tiểu Trương, nhưng giờ có nhìn thế nào, cũng thấy có chút giống với ‘tên biến thái bất lương có mưu đồ xấu’. Tuy là y chưa có bao nhiêu kinh nghiệm yêu đương trong tình trường, nhưng có nói thế nào thì y cũng lớn hơn cậu mười mấy tuổi, còn từng kết hôn một lần, lúc này lại tự dưng ảm đầu, làm ra chuyện không thể văn hồi, y lập tức hối hận không thôi.

Miêu tiên sinh thật khẩn trương, khẩn trương tới không nói nổi, lắp bắp: “Xin...Xin lỗi!”

Tiểu Trương vẫn còn ngơ ra đó, không kịp phản ứng. Cậu còn đang bận suy nghĩ, vừa rồi, cái đó, là hôn môi sao...? Hẳn là miệng nha, Miêu tiên sinh thở gấp lắm...Hơn nữa, cái mũi của y còn cọ vào mũi cậu...Đây là hôn môi, là hôn môi...

Thấy Tiểu Trương đứng đó, Miêu tiên sinh hoảng lên, kích động, hô: “Tôi...Không phải biến thái. Trước đây...Tôi và bạn gái tới nơi này...Ở đây...” Y lắp bắp, nhưng nói rất nhanh, “Thì...Cậu hiểu không? Cậu...Cậu rất giống cô ấy...” Miêu tiên sinh vừa bịa ra một cô bạn gái không hề tồn tại, vừa nhìn sắc mặt Tiểu Trương. Y cứ ngỡ là Tiểu Trương sẽ thở phào một hơi, ai dè, y phát hiện Tiểu Trương sắp khóc.

Miêu tiên sinh, “!!!”

“Tôi biết rồi...” Tiểu Trương nói khẽ.

Cậu ấy biết thật sao? Miêu tiên sinh như phát điên, nghĩ. Đó quả thật là nụ hôn đầu tiên của Tiểu Trương? Cậu nhóc này sẽ để ý tới nụ hôn đầu tiên ấy sao?

Y ôm trán, buột miệng thật bình tĩnh, cố thốt ra một câu thật bình thường, “Chúng ta, về nhà nha?”

“Ừm!” Tiểu Trương ừ khẽ.

Trên đường về nhà, Tiểu Trương đã khóc thật, cậu nức nở, hít hít cái mũi. Miêu tiên sinh không có kinh nghiệm, đầu loạn xà ngầu, thậm chí còn có chút kinh hoảng, lắp bắp: “Đừng...Đừng khóc!”

“Ừm!” Tiểu Trương lau mặt.

Hôm đó, hai người đều rầu rĩ, không vui. Miêu tiên sinh cảm thấy khó hiểu, chẳng lẽ mất đi nụ hôn đầu tiên lại đã kích mạnh tới vậy sao?

Tối đi ngủ, Miêu tiên sinh hơi do dự, nhưng vẫn chui vào ổ chăn, ngủ cùng Tiểu Trương. Y vừa mới nằm xuống, chợt nghe Tiểu Trương hỏi: “Miêu tiên sinh, anh còn hôn tôi nữa không?”

Miêu tiên sinh đau lòng, cắn chặt răng, dịu dàng nói: “Nhóc à, nghĩ gì thế! Sẽ không, hôn cậu nữa đâu!”

“Ừ!” Tiểu Trương kéo chăn, đắp kín người.

14. Chương 14

Sau chuyến du lịch ngắn hạn của Miêu tiên sinh và Tiểu Trương, thời gian lại trôi qua một tháng. Cái gọi là phiên nào khi yêu, đây là lần đầu tiên Miêu tiên sinh được trải nghiệm. Ngày qua ngày, phiên nào lại ngày càng tăng.

Miêu tiên sinh phát hiện mình là một gã đồng tính luyến ái, là chuyện sau khi y ly hôn. Thật ra, Miêu tiên sinh là một người rất biết chịu đựng, dù tai y nghe không được, nói chuyện cũng không xong, nhưng những chuyện y có thể làm, y sẽ cố gắng làm tốt, để mang lại cuộc sống tốt nhất cho đối phương.

Tuy nhiên, cho dù là vậy, thì vợ y vẫn cứ ly hôn với y. Miêu tiên sinh nghĩ, đây cũng là hết cách rồi, không thể trách người ta được. Y làm người rất đơn giản, mục tiêu lớn nhất đời này của y cũng chỉ là làm tốt công việc ở tiệm bánh ngọt mà thôi. Trong mắt người khác, y là một thằng đàn ông không có chí lớn, còn là một người tàn tật, đi theo y, e là không có hi vọng gì rồi. Nhưng Miêu tiên sinh cảm thấy con người ai cũng có tính cách khác nhau, với y mà nói, chỉ cần có một cuộc sống tốt đẹp là đủ, cũng không phải thằng đàn ông nào cũng phải lập chí làm Bill Gates thì mới có tiền đồ.

Nhưng về sau, y phát hiện chuyện vợ trước của y bỏ y là có nguyên nhân khác. Phụ nữ rất nhạy cảm, họ sẽ cảm nhận được ai thật lòng với mình, dù khi ấy Miêu tiên sinh luôn thấy mình rất thật lòng. Kết hôn hai năm, số lần hai người họ làm tình có thể dùng ngón tay trên hai bàn tay để đếm, khụ khụ... Đến ngay cả Miêu tiên sinh cũng cảm thấy như vậy có hơi ít. Ban đầu, y cứ cho là mình lãnh đạm trong chuyện đó, nhưng trong một dịp tình cờ, y mới phát hiện, nha... Thì ra là tính hướng không thích hợp.

Miêu tiên sinh cảm thấy thật có lỗi với vợ trước, hơn nữa, y là một người cổ hủ, sau vài lần tản bộ trong giới đồng chí, y quyết định không lẩn lộn nữa. Cứ phớt lờ cho duyên phận đi, y nghĩ.

Nhưng, lúc duyên phận tới, Miêu tiên sinh đã gặp phải một phiên nào mà hầu như bất kỳ người nào trong giới đồng chí cũng đều gặp phải – Nếu đối phương không thích nam giới, vậy thì phải tính sao đây?

Suốt một tháng, y vẫn còn buồn bực cho xúc động hôm ở dưới chân núi của mình, y cảm thấy mình đã làm hỏng chuyện rồi. Tiểu Trương còn nhỏ như vậy, đến giờ mà ngay cả bàn tay con gái còn chưa nắm được, sao cậu có thể lập tức... Miêu tiên sinh thở dài, lẩn lộn trên giường.

Đột nhiên, y cảm thấy tai mình nhột nhột. Tiểu Trương nhét máy trợ thính vào tai y, còn sờ sờ, bật công tắc lên.

“Miêu tiên sinh, anh không ngủ được à?” Trong bóng đêm, Tiểu Trương ở sau lưng y, hỏi khẽ.

“Ừ... Khụ, khụ!”

Đối tượng khiến y mất ngủ bỗng quan tâm y, hỏi y có ngủ được hay không, đúng thật là một cảm giác kỳ lạ.

Tiểu Trương: “Tôi nói chuyện với anh chút nha!”

Miêu tiên sinh thâm vuốt ngực, Tiểu Trương luôn rất hiểu chuyện, mấy cậu nhóc ở trạc tuổi này, còn có ai đáng yêu hơn cậu?

“Ừm!” Miêu tiên sinh dụi dằm nói: “Tôi làm ồn tới cậu, sao?”

Tiểu Trương: “...”

Miêu tiên sinh: “?”

Tiểu Trương: “Miêu tiên sinh, lúc anh hôn tôi, anh có cảm thấy ghê tởm không?”

Miêu tiên sinh: “Khụ, khụ!... Cái gì?”

Tiểu Trương: “...”

Tiểu Trương lại chui vào trong chăn.

Miêu tiên sinh không ngờ là Tiểu Trương lại hỏi chuyện này, trong một tháng qua, y đều cố vờ như chưa từng xảy ra chuyện gì. Y xoa mặt, cố làm cho mình thật bình tĩnh, sau đó quay qua nhìn Tiểu Trương, nói một câu không mấy rõ ràng: “Sao, cậu lại nghĩ, là ghê tởm?”

Tiểu Trương, “Ừ thì...” Cậu chui chui trong chăn một hồi, mới nói tiếp: “Thì là, không phải anh từng nói, nam mà thích nam, là biến thái hay sao?”

Miêu tiên sinh chợt nhớ tới cái lần mình buột miệng nói ra câu ấy, y chán nản, cảm thán một tiếng, nói đỡ: “Thích...thích thì, không biến thái!”

Tiểu Trương, “Ừm!”

Miêu tiên sinh đợi một hồi, nhưng không thấy Tiểu Trương có động tĩnh gì. Y nghĩ là Tiểu Trương ngủ rồi, định tháo máy trợ thính xuống, thì Tiểu Trương lại nhúc nhích. Cậu kéo chăn, lộ cái mặt ra ngoài, theo ánh trăng, Miêu tiên sinh thấy cậu mím môi, giống như đã đưa ra một quyết định quan trọng nào đó.

“Miêu tiên sinh, vậy anh còn có thể,” Tiểu Trương ngập ngừng, hít vào một hơi như cố lấy dũng khí, “Còn có thể hôn tôi không?”

Miêu tiên sinh mở to hai mắt, diễn cảm có chút buồn cười. Sau đó, y mới chợt nhận ra là đang xảy ra chuyện gì, đây là, cậu nhóc ấy tỏ tình sao?

15. Chương 15

.

.

Miêu tiên sinh ngây người hai giây, khoảng thời gian im ắng đó khiến Tiểu Trương hoàn toàn mất hết dũng khí, cậu cúi đầu, chui vào trong chăn, cuộn tròn.

Lúc này, Miêu tiên sinh mới dần dần lấy lại phản ứng, ngẫm, đúng thật là ghé con không sợ cọp. Cùng là đối mặt với tình cảm, nhưng y lại không có cái dũng khí như cậu nhóc. Y cảm thấy, trong tận đáy lòng mình chợt dâng lên một cảm giác dửng dưng không sao tả nổi, cách chiếc chăn, y vuốt vuốt người nọ, nhưng Tiểu Trương vẫn không nhúc nhích.

Miêu tiên sinh cảm thấy thật thoải mái, Tiểu Trương vẫn chưa biết y thích cậu, chỉ chút nữa thôi, cậu sẽ biết ngay đây. Trong lòng Miêu tiên sinh chứa đầy hạnh phúc, y cọ cọ, rồi chui vào trong chăn.

“Lại, khóc rồi à?” Y hỏi.

Tiểu Trương không nói câu nào, Miêu tiên sinh nhích lại gần hơn, ôm cậu nhóc đã rúc thành con nhím. Trong quá trình nhích tới nhích lui, chiếc máy trợ thính rớt ra ngoài, thế là y lại bắt đầu sờ soạng trong chăn.

Tiểu Trương cảm giác được Miêu tiên sinh đang ở gần mình, cậu lấy hết dũng khí, nói khẽ: “Miêu tiên sinh, tôi cảm thấy, tôi...Tôi thích anh. Tôi...” Cậu nhếch môi lên, “Tôi nói ra rồi đó, anh cũng sẽ không ghét tôi đâu đúng không?” Cậu chờ một hồi, nhưng không nghe Miêu tiên sinh đáp. Lúc này, hầu như cậu đã tiêu hết toàn bộ sức lực của mình rồi, giờ cậu thật muốn khóc, cậu nức nở, “Ồ...Nếu anh ghét tôi, thì xem như vừa rồi anh không có mang máy trợ thính, anh không nghe tôi nói gì cả...”

Bấy giờ, cuối cùng thì Miêu tiên sinh cũng tìm thấy máy trợ thính, mang vào. Y chỉ nghe loáng thoáng mấy từ cuối, vội vàng hỏi, “Cậu nói cái gì?”

Tiểu Trương, “...”

Tiểu Trương quắt quắt khoe miệng, chà chà cái mũi đang nóng lên, “Không có gì...” Đầu cậu trống rỗng, cậu xoay người, đưa lưng về phía Miêu tiên sinh, rúc người thành một con nhím.

Miêu tiên sinh, “?”

Miêu tiên sinh cảm thấy Tiểu Trương có gì đó khan khác, y ngẫm một hồi, không hỏi gì nữa. Y không có kinh nghiệm yêu đương (dù là thỉnh thoảng y cũng có xem vài bộ phim tình cảm), giờ y phải nghĩ ra một cách nào đó thật tốt để giải quyết.

Cách chiếc áo ngủ, y ôm Tiểu Trương, kéo đầu vai cậu qua, nói: “Nhóc à?”

Tiểu Trương cảm giác được tiếng hít thở của Miêu tiên sinh bên tai mình, cậu lại vùi mặt xuống giường. Miêu tiên sinh nổi giận, kéo mạnh cậu nhóc quật cường ấy qua đây, đè lên người cậu. Hai người chen chúc trong chiếc chăn, nhô lên một khối, hơi thở phả vào mặt đối phương. Đây đã là nhẫn nại cực hạn của Tiểu Trương, cậu cảm thấy khổ sở vô cùng, cậu rất muốn khóc, nhưng không phải là ở trước mặt Miêu tiên sinh. Cậu cố ngồi dậy, nhưng lại bị Miêu tiên sinh đè trở xuống giường. Đột nhiên, hơi thở của Miêu tiên sinh cách cậu rất gần, cậu còn chưa kịp phản ứng gì, môi đã bị thứ ấm áp, mềm mại gì đó dán sát vào, là đôi môi của Miêu tiên sinh.

Tiểu Trương cảm thấy khó tin, hít vào một hơi. Đôi môi của Miêu tiên sinh thoáng rời đi một chút, y dịu dàng nói: “Muốn hôn, mà sợ cậu...ghét bỏ!”

Tiểu Trương sửng sốt, thấy ảm ức, cãi lại: “Không có, tôi...” Còn chưa nói hết câu, lại bị môi của Miêu tiên sinh bịt kín.

Tiểu Trương cảm thấy đầu mình thật hỗn loạn, cậu đưa tay kéo kéo chăn, rồi lại buông ra.

Cánh tay của Miêu tiên sinh luồn xuống dưới cổ cậu, ôm vai cậu. Lồng ngực hai người phập phồng, hai chiếc áo ngủ mỏng manh dán chặt vào nhau. Đôi môi mềm mại đang tham lam liếm hút lẫn nhau, A!...Nhất định là trong chăn thiếu không khí, Tiểu Trương cảm thấy trời đất quay cuồng, sắp ngất đi rồi. Nhưng hai thân thể kề sát vào nhau, cảm giác lại chân thật tới vậy.

Đây là sự thật...Coi như đời này chỉ có một lần, như vậy cũng đủ rồi...Tiểu Trương nhủ thầm.

Có lẽ là cảm giác được hơi thở dồn dập của Tiểu Trương, Miêu tiên sinh cố để mình hôn dịu dàng hơn một chút. Y khẽ cắn nhẹ lên môi cậu vài cái, rồi tách ra, đổi một góc độ khác, tiếp tục hôn môi. Tiểu Trương cảm thấy môi của Miêu tiên sinh đang khẽ hút môi mình, thậm chí cậu có thể nghe được tiếng mút rất nhỏ ấy. Chóp mũi y cọ lên chóp mũi cậu, tay y vuốt ve mặt cậu, cổ cậu...Và cả hơi thở của y...Tiểu Trương cảm thấy cả người nóng lên, cậu kim lòng không được, nắm lấy quần áo Miêu tiên sinh. Sau đó, cậu từ từ chuyển hướng lên trên, ôm cổ y.

Hai người hôn nhau, có hôn thể nào cũng không thấy đủ. Cho đến khi Tiểu Trương thở không nổi nữa, cậu kéo chăn ra, hai người mới ngừng lại, há miệng thở dốc.

Hai má Tiểu Trương nóng bừng, hai tay bưng kín mặt. Miêu tiên sinh nở nụ cười, cách mu bàn tay, hôn khẽ lên má cậu, sau đó, y lại mang máng trợ thính vào.

Y ngồi lại đằng hoàng, trịnh trọng nói: “Tiểu Trương, tôi nói, nói nghiêm túc. Tôi ba mươi hai tuổi, giờ đang độc thân. Tôi có một, một tiệm bánh ngọt, có nhà, có xe cũ. Tôi thích cậu, đã rất lâu rồi. Tôi sẽ tốt với cậu, dùng hết khả năng...Chăm sóc cho cậu. Cho nên, cậu có thể chấp nhận, tôi không?”

Tiểu Trương vẫn bụm kín mặt, không nhúc nhích. Trong đầu cậu vẫn đang lặp đi lặp lại, “Đây là sự thật, đây là sự thật...” Qua một hồi lâu, cậu cảm giác được là Miêu tiên sinh đang chờ câu trả lời của cậu, cậu xoay người lại, vùi mặt vào trong gối, nói khẽ: “Ừ...”

Cậu cảm thấy bàn tay của Miêu tiên sinh đã tìm thấy thân thể cậu, cả người cậu bị xoay lại, hai tay trên mặt bị kéo xuống.

Miêu tiên sinh: “Đồng ý rồi?”

Tiểu Trương: “Đồng ý rồi...”

Bờ môi của cậu lại bị hôn. Cho đến hiện tại, Tiểu Trương mới thật sự tin rằng, đây là thật.

16. Chương 16

Thời gian trôi qua thật nhanh, mới đó chỉ còn một tháng nữa là đến Tết.

Trong những ngày qua, cuộc sống của Tiểu Trương giống như quả cà chua tằm đường, mỗi ngày đều đỏ mặt ngâm mình trong mật đường. Cha của Tiểu Trương qua đời lúc cậu còn rất nhỏ, mẹ cậu một mình nuôi cậu trưởng thành thật không dễ dàng gì. Tuy là mẹ cậu cũng rất thương cậu, nhưng do điều kiện trong nhà có hạn, Tiểu Trương lại trưởng thành sớm, cho nên cái cảm giác được cưng chiều, cậu chưa từng được hưởng thụ bao giờ.

Nhưng hiện tại, sự tồn tại của Miêu tiên sinh đã vượt hẳn mức tình bạn, nên một số quan tâm, chăm sóc y đã cố dần lại lúc ban đầu vì sợ dọa Tiểu Trương chạy mất, giờ đã có thể ‘danh chính ngôn thuận’ mà thực hành.

Miêu tiên sinh rất hài lòng với cuộc sống có ‘danh phận’ này. Cuối cùng thì y cũng có lý do, mua hết những thứ mà Tiểu Trương muốn mua lại tiết tiền về nhà. Thấy Tiểu Trương ăn thứ gì mà dính bên khóe miệng, y cũng có thể ‘tiện tay’ giúp cậu lau miệng. Cảm giác Tiểu Trương lăn qua lộn lại ngủ không được, y có thể hợp lý hợp tình ôm cậu ngủ. Trước lúc đưa cậu đi làm, hai người sẽ hôn một cái chào buổi sáng, sau khi đón cậu về nhà, hai người họ sẽ hôn một cái chúc ngủ ngon.

Mấy ngày đầu, Tiểu Trương thấy ngượng cực kỳ. Nhưng Miêu tiên sinh lại nói cho cậu biết là người yêu thì nên làm như vậy. Làm người yêu thì nên thừa dịp cậu không chú ý hôn trộm một cái, làm người yêu thì nên giúp cậu tắm rửa, thay quần áo, làm người yêu thì nên...Tiểu Trương nghi hoặc, A...Những người khác đều yêu như vậy hay sao? Vậy...Vậy thì cậu cũng chỉ đành miễn cưỡng chấp nhận mà thôi.

Nhưng mà, năm mới càng tới gần, thì cà chua sama trong bình mật bắt đầu phiền não. Năm nay, Tiểu Trương để dành được ít tiền, cậu định về quê thăm mẹ. Vậy chuyện giữa cậu và Miêu tiên sinh, có nên nói cho mẹ biết không đây?

Cậu không dám hỏi xem Miêu tiên sinh có muốn về nhà với cậu hay không, cậu sợ lỡ như Miêu tiên sinh nói không muốn, cậu sẽ khổ sở nửa ngày. Nhưng cậu tuyệt đối không muốn lừa dối mẹ mình, bàn chuyện có người yêu với người nhà, mới có thể lâu dài nha!

Cậu phiền não rất nhiều ngày, cho đến khi nghĩ mãi không được gì nữa mới thôi. Nhà của Tiểu Trương ở một thị trấn nhỏ, ngay cả xe lửa cũng không có, còn phải chuyển sang xe khách. Miêu tiên sinh lo lắng, quyết định lái chiếc xe bánh mì cũ rích của mình, chạy chừng ba bốn giờ, mới đưa Tiểu Trương tới trước cửa nhà.

Xe dừng lại trước con phố, Tiểu Trương mới nói khẽ: “Miêu tiên sinh, vào nhà ngồi chút đi!”

Miêu tiên sinh không thêm suy nghĩ giây nào, đã đáp: “Được, sẵn trò chuyện, với mẹ mình luôn!”

Tiểu Trương, “...”

Trong đầu Tiểu Trương cứ lặp đi lặp lại, “Anh ấy nói mẹ mình...Mẹ mình...Mẹ mình...”

Tiểu Trương thấy vui vẻ vô cùng, cậu bật dậy, đầu đụng vào nóc xe.

“A...” Miêu tiên sinh phát ra tiếng đau thay cậu, rồi kéo cậu qua, xoa xoa.

Tiểu Trương quẩn bách, ôm đầu, rồi ngồi xuống, nói: “Miêu tiên sinh...Muốn...Muốn nói với mẹ...Mẹ mình sao?”

Miêu tiên sinh trầm mặc, suy nghĩ một hồi, bàn tay ấm áp đặt trên đầu Tiểu Trương, “Chờ chút!” Y lấy chiếc mũ len của Tiểu Trương ra, đội vào cho cậu: “Qua Tết, trước lúc em về, anh sẽ tới đón em...về nhà. Mời mẹ mình, ăn một bữa cơm!”

Đón em về nhà...

Tiểu Trương thấy ấm từ ngực tới bụng, ừ một tiếng.

Miêu tiên sinh, “Sau đó sẽ nói cho mẹ biết, bà có thêm, một đứa con tàn tật, ha ha...”

Tiểu Trương, “Hử?” Anh không phải ba ba của em sao? Mà khoan đã, hình như cũng đúng...

Miêu tiên sinh lấy khăn choàng cổ ra, choàng hai vòng, làm một nút kết ở cổ. Y chỉnh chỉnh lại nút kết, dựa sát vào người Tiểu Trương, dịu dàng nói: “Nhóc à, gọi anh hai đi!”

Tiểu Trương vẫn còn đang đỏ mặt. Cậu vừa mới nhận ra, sao Miêu tiên sinh có thể làm ba của cậu được chứ...Nhưng mà...

“Hử? Anh hai?” Miêu tiên sinh chột chột Tiểu Trương.

Tiểu Trương quẩn bách, nắm khăn choàng cổ, tự mình chỉnh chỉnh lại. Sau lại lấy khăn choàng che khuất mặt mình, giấu cả chiếc cằm vào. Cậu ngửi ngửi mùi trên khăn choàng, đó là hơi thở mang từ nhà Miêu tiên sinh ra.

Cậu thích cái mùi này...

“Anh hai...” Tiểu Trương thều thào. Cậu biết Miêu tiên sinh không nghe được, máy trợ thính không linh lắm như thế.

Trốn dưới chiếc khăn choàng, cậu nở nụ cười, giống như đang chia sẻ một bí mật, cậu lại kêu khẽ một tiếng, “Anh hai!”

17. Chương 17

.

.

Lúc Miêu tiên sinh ôm theo gói to gói nhỏ gỗ cửa nhà Tiểu Trương, y cảm thấy trước giờ mình chưa từng khấn Trương như vậy. Đến cả cái lúc y tỏ tình với Tiểu Trương, y cũng chưa từng như thế. Cửa mở rất nhanh, người phụ nữ mở cửa nhìn thấy Tiểu Trương, lộ vẻ vui mừng, “Về rồi à?”

Tiểu Trương kêu một tiếng mẹ, rồi sờ sờ mặt bà, khẽ sờ lên nếp nhăn bên khóe mắt bà, lại sờ sờ đôi gò má của bà, nói: “Mẹ gầy quá!”

Má Trương vui mừng, cầm tay Tiểu Trương, nói: “Đâu có, ngày càng mập ra đây!” Mắt bà lia qua, nhìn thấy Miêu tiên sinh đang đứng cạnh bên. Gương mặt giống Tiểu Trương tới sáu bảy phần, vừa nhìn thì biết ngay là mẹ con. Tim Miêu tiên sinh đập mạnh một cái, nhủ thầm, đây nhất định là một người phụ nữ rất giỏi, mới có thể nuôi Tiểu Trương tới lớn khôn, lại còn dạy dỗ tốt như vậy. Lòng ngấm thẽ, nụ cười trên mặt y cũng đặc biệt chân thành, vội vàng hô một tiếng, “Dì!”

Nhà không lớn, ba người vào nhà xong thì xếp ghế ngồi thành một vòng. Miêu tiên sinh luôn nở nụ cười, đưa chiếc khăn choàng cổ bằng nhung y mua ở trung tâm thương mại tới, nói: “Trời lạnh, một chút, tâm ý. Mua theo dáng Tiểu Trương, mong là thích hợp!” Bên chân còn đặt một đồng hồ Tết, mỹ phẩm dưỡng nhan, cả mấy túi to thùng.

Xưa nay má Trương đều tiếc mua hàng tốt như vậy, huống hồ trong thị trấn nhỏ này cũng ít khi được thấy, lần này được Miêu tiên sinh lấy lòng, bà vừa trách y khách sáo, vừa lo lắng, không biết nên trả lễ thế nào.

Miêu tiên sinh cười, vỗ vỗ Tiểu Trương, “Đừng khách khí, người một nhà, nên mà!”

Tiểu Trương đỏ mặt, gật đầu: “Ừm, Miêu tiên sinh là người một nhà!”

Ba người ngồi tán gẫu một hồi, cũng không gì ngoài cuộc sống lẫn nhau. Trong lúc nói chuyện, có nhắc tới chuyện trước đây của Tiểu Trương, rằng mùa đông năm đó, cũng vào dịp Tết, lúc ấy Tiểu Trương còn nhỏ, cầm theo ít tiền, ra ngoài, đến căn tiệm ở bên sông mua đồ Tết. Khi đó, mắt Tiểu Trương đã trở nên mờ hồ rồi, lúc qua cầu, cậu giẫm phải đuôi con chó. Con chó đau, sủa to, làm Tiểu Trương hoảng sợ, ngã xuống đất. Khi đó, cậu buông tay ra, làm nửa túi táo và đậu đỏ rơi tuốt xuống sông.

Từ nhỏ, Tiểu Trương đã biết mẹ mình kiếm tiền không dễ, mắt thấy nửa túi đồ Tết không còn, cậu không chút suy nghĩ, chạy tới bờ sông, cởi giày, xoắn ống quần, chân trần, bước vào dòng nước lạnh như băng. Tết đến, nước sông rất lạnh, một đứa nhỏ bảy, tám tuổi đứng dưới nước vớt từng quả táo, từng hạt đậu đỏ. Mắt cậu vốn nhìn không rõ, thành ra phải đứng dưới nước mò thật lâu. Cho tới khi má Trương thấy con mình đi mua đồ lâu quá vẫn chưa về, bà ra ngoài tìm, thì tay chân cậu đã lạnh tím ngắt.

Chuyện lần đó khiến má Trương hoảng sợ, rơi nước mắt. Sau lại, Tiểu Trương về nhà làm ấm chân tay, nhưng hôm sau, lại bắt đầu nứt da. Về sau, mỗi năm đều như vậy, cái chứng ấy có vớt cũng chẳng đi.

Mỗi năm Tết tới, má Trương đều mang chuyện này ra nói. Tiểu Trương nghe cũng thấy ngượng, cười nói: “Con đâu có nghĩ nhiều như vậy, không phải mẹ luôn dạy con phải biết tiết kiệm hay sao?”

Má Trương thở dài, cầm tay Tiểu Trương lên nhìn nhìn, lại đặt vào lòng bàn tay xoa xoa, đau lòng nói: “Năm nay, tay không bị nữa!”

Tiểu Trương: “Mỗi ngày con đều làm việc mà! Hơn nữa, trong nhà Miêu tiên sinh rất ấm!”

Miêu tiên sinh đau lòng, nhìn bàn tay gầy teo của Tiểu Trương. Nghe má Trương kể, y thật muốn ôm Tiểu Trương vào lòng, hôn một trận. Y lại càng muốn quay về mấy năm trước, kéo cậu nhóc đứng trong nước ấy lên hôn, sưởi ấm người cậu. Nhưng hiện giờ, y chỉ có thể trở mặt ra nhìn cậu mà thôi.

Ngồi nói chuyện một hồi, hiểu biết về đối phương một chút, má Trương mới thấy thoải mái hơn nhiều. Thật ra thì con bà đã sớm kể cho bà nghe chuyện về Miêu tiên sinh rồi, không chỉ là biết thôi, mỗi ngày còn nghe con mình bảo Miêu tiên sinh tốt với cậu thế nào, nhân phẩm Miêu tiên sinh ra làm sao. Làm mẹ, chút nhạy cảm vẫn luôn có, bà cảm thấy con mình rất có hảo cảm với người đàn ông này. Ban đầu, bà còn lo thằng nhỏ bị người ta lừa, thời nay, làm gì có ai tốt bụng, rộng rãi vậy chứ? Giờ gặp người thật, bà cũng bắt đầu có hảo cảm với y – bà cảm thấy người này rất lễ phép, nói chuyện cũng thật lòng, không giống một tên lừa gạt. Quan trọng nhất là, người ta thật sự xem con của bà như người một nhà, y nắm rõ những thói quen sinh hoạt của Tiểu Trương còn hơn cả người làm mẹ như bà, bà còn lo gì nữa chứ.

Má Trương ngồi một hồi, bảo hai người ngồi chơi, bà xuống bếp làm vài món.

Miêu tiên sinh quay đầu lại nhìn bóng lưng bận rộn của má Trương, rồi lặng lẽ nắm tay Tiểu Trương, hỏi: “Nhóc à, mẹ em bao nhiêu rồi?”

Tiểu Trương nở nụ cười, đáp: “Quê em kết hôn sớm lắm, năm nay, mẹ em mới bốn mươi thôi!”

Miêu tiên sinh nghe vậy, cười nói: “Chẳng trách lại trẻ đẹp như vậy, anh thấy hai người, giống nhau lắm...” Qua một hồi, y mới giật mình, “Bốn mươi? Vậy không phải, chỉ lớn hơn anh tám tuổi thôi sao?”

Tiểu Trương lo lắng, hỏi: “Anh thích mẹ em rồi à?”

Phốc — Chút nữa Miêu tiên sinh đã ngã từ trên ghế xuống đất.

Miêu tiên sinh vào trong bếp, hỏi xem chiều nay dùng món gì. Y mang tạp dề vào, nói: “Dì, hai người, vừa sum họp, dì ra ngoài, trò chuyện với Tiểu Trương đi. Nấu ăn, là sở trường của cháu!”

Tranh tới tranh lui một hồi, má Trương mới hay là mỗi ngày Tiểu Trương đều ăn cơm ở nhà Miêu tiên sinh, trong nhất thời, bà vừa thấy cảm kích lại vừa ngượng ngùng. Sau cùng, bà đã cảm động trước sự thành khẩn của y, tháo tạp dề, đi trở ra, ngồi xuống cạnh Tiểu Trương. Cứ thế, hảo cảm của bà với y lại tăng thêm một phần.

Bữa cơm ấy, Miêu tiên sinh nấu thật dụng tâm, ba người cũng ăn rất vui vẻ. Ăn xong, Miêu tiên sinh lại ngồi thêm một hồi, rồi bảo phải về nhà. Má Trương thấy vậy, áy náy, nói: “Ngại quá, Miêu tiên sinh, nếu trong nhà có hai gian phòng, thì có thể giữ cậu ở lại rồi!”

Miêu tiên sinh vẫn nở nụ cười chân thành, nói: “Không, không cần đâu, không dám phiền hai người. Hai ngày nữa, cháu lại tới thăm Tiểu Trương!”

Ba người đứng ở cửa nói thêm mấy câu, ngay cả tay của Tiểu Trương, Miêu tiên sinh cũng không dám nắm, y đã xoay người lên xe.

Đêm đó, ngồi trong căn phòng vắng lặng, đột nhiên Miêu tiên sinh cảm thấy thật cô đơn. Y lấy di động ra, rà tới số của Tiểu Trương, rồi lại chán nản quăng điện thoại sang bên, để chính mình chìm trong bầu không khí tối tăm.

Aizz, quả nhiên khi con người ta lớn tuổi, sẽ dễ dàng cảm thấy cô đơn. Y nghĩ thầm.

.

18. Chương 18

.

.

Hôm sau là ba mươi.

Miêu tiên sinh cảm thấy di động mình rung lên, y luống cuống, vội vàng mang máy trợ thính vào.

“Al...” Do này giờ không nói gì, thậm chí là y phát ra một âm thanh không đầy đủ.

“Miêu tiên sinh?” Giọng của Tiểu Trương ở đầu bên kia truyền tới, “Anh sao vậy?”

“Khụ, khụ...” Miêu tiên sinh hắng giọng, nói: “Tiểu Trương...Đang ở, nhà à?”

Miêu tiên sinh thấy tim mình đang đập mạnh, hơi thở dồn dập.

Tiểu Trương: “Ừm, hôm nay anh về nhà ăn tất niên sao?”

“Ừm!” Miêu tiên sinh nói, “Nhà của anh, ừ!”

Tim của Tiểu Trương đang đập loạn xạ, lúc hai người ở cùng nhau, nói cả ngày không hết chuyện, giờ cầm điện thoại lại không biết phải nói gì.

“Ờ...”

“Ừ...”

Hai người cùng lên tiếng, Tiểu Trương lùi bước, nói: “Anh nói trước đi!”

Miêu tiên sinh: “Mai anh tới thăm em, dẫn em ra ngoài chơi!”

Nghe vậy, Tiểu Trương lập tức vui vẻ, đáp: “Được, vậy...Vậy anh đi đường cẩn thận! Mà mấy giờ tới?”

Miêu tiên sinh bật cười, “Sao không nói, đừng tới, gây phiền cho em nha!”

Tiểu Trương ngây một hồi, “A...? Vậy...Nếu không...”

Miêu tiên sinh, “Có nhớ anh không?”

Tiểu Trương, “...”

Tiểu Trương thẳng thắn đáp: “Luôn nhớ!”

Miêu tiên sinh nở nụ cười tự giễu, y quyết định phải học cái tính thành khẩn của cậu nhóc. Bỗng nhiên, y lại nói: “Anh cũng vậy, anh luôn nhớ em!”

Hôm sau, mới sáng sớm, Miêu tiên sinh đã có mặt ở cửa nhà Tiểu Trương. Sau một phen lầy lòng rất đúng chỗ, má Trương vừa nhìn thấy Miêu tiên sinh đã vui mừng, cho phép Tiểu Trương ra ngoài với y.

Lúc lên xe, Miêu tiên sinh không cho Tiểu Trương ngồi ở ghế phụ, mà cho cậu ngồi ở phía sau mình. Khép cửa xe lại, chạy khoảng năm phút, xe đã ngừng. Tiểu Trương cảm giác được Miêu tiên sinh cũng rời khỏi ghế tài xế, chui xuống hàng ghế thứ hai.

“Tối nhanh vậy sao?” Tiểu Trương nghi hoặc, nghe tiếng Miêu tiên sinh đi tới cạnh mình. Cậu cảm giác được y đang ngồi xuống cạnh cậu, gần tới nỗi khiến tim cậu đập rộn lên. Ngay sau đó, Miêu tiên sinh đã ôm cậu vào lòng.

“Biết tại sao, anh lại cho em ngồi hàng thứ hai không, nhóc con?”

Tiểu Trương đỏ mặt, lắc đầu.

Miêu tiên sinh ôm cậu thật chặt, môi cọ nhẹ lên mặt cậu, “Bởi vì nếu ngồi ở hàng thứ hai, người bên ngoài sẽ không nhìn thấy bên trong!” Dứt lời, y hôn Tiểu Trương.

Hơi thở của Miêu tiên sinh khiến cả người Tiểu Trương nóng lên, cậu cảm thấy nụ hôn này không giống với những nụ hôn trước đây. Đầu lưỡi của Miêu tiên sinh khẽ liếm lên bờ môi cậu, thử chui vào miệng cậu. Cậu không rõ lắm, nhưng vẫn phối hợp, hơi hé miệng ra. Trong nháy mắt, Tiểu Trương bỗng có suy nghĩ là liệu có khi nào Miêu tiên sinh là ác ma ăn lưỡi? Nhưng, cậu thật sự rất nhớ y. Lúc này, nếu Miêu tiên sinh có ăn mất lưỡi cậu, cậu cũng không phản kháng.

Kết quả, Miêu tiên sinh đã thật sự ăn lưỡi của cậu, về một ý nghĩa nào đó.

19. Chương 19

.

.

Miêu tiên sinh sợ gấp quá sẽ làm Tiểu Trương phản cảm, dù là lưỡi hôn, nhưng cũng làm rất tận tâm. Y dịu dàng mút nhẹ đầu lưỡi Tiểu Trương, dùng đầu lưỡi của mình cảm giác đầu lưỡi mềm mại, ướt át của đối phương. Tiểu Trương không biết phải làm thế nào, hơi nhúc nhích đầu lưỡi muốn phối hợp với y, nhưng cậu không biết phải làm sao mới thỏa. Miêu tiên sinh cảm nhận được cố gắng của cậu, dùng môi che kín miệng cậu, dạy cho cậu từng chút một. Y mới hôn mấy cái đã buông ra, để Tiểu Trương lấy hơi rồi tiếp tục. Nụ hôn đứt quãng ấy kéo dài thật lâu, hơi thở ấm áp hòa lẫn vào nhau, khiến mặt Tiểu Trương đỏ bừng. Dần dà, cậu cảm nhận được niềm vui trong đấy, ngốc nghếch đáp lại.

Xung quanh là hương vị quê nhà cậu quen thuộc, trước mặt là hương vị của Miêu tiên sinh mà cậu thích. Trong lòng cậu, sự tồn tại của quê nhà là những khoảnh khắc êm dịu nhất, có thể ở nơi này ôm Miêu tiên sinh, giống như cậu và y đã cùng nhau trải qua cả cuộc đời, có thể ôm lấy một y hoàn chỉnh. Điều đó, khiến trong lòng cậu chất đầy hạnh phúc.

Tiểu Trương biết quan hệ giữa cậu và Miêu tiên sinh lại tiến thêm một bước, cậu còn loáng thoáng biết rằng quan hệ giữa hai người họ còn có thể gần hơn...đó là...quan hệ vợ chồng. Đường nhiên, điều kiện cần thiết là sau khi hai người họ ở chung thật lâu. Dù Tiểu Trương không biết sao phải chờ lâu như vậy, nhưng người ta kết hôn cũng phải mất một hai năm cơ mà, dù cậu và Miêu tiên sinh không thể kết hôn...Đầu Tiểu Trương lại bắt đầu mơ hồ, miên man suy nghĩ.

Hai người ngồi trong xe, tay nắm tay, chen chung một chỗ, có khi hai người sẽ trò chuyện một hồi, rồi lại hôn nhau. Đến gần giữa trưa, Miêu tiên sinh mới trở về ghế tài xế, y cũng dẫn Tiểu Trương sắp bị hôn tới mơ mơ màng màng tới ghế lái phụ. Miêu tiên sinh không rành đường ở quê Tiểu Trương, nhưng hai người

cũng không có nơi nào để tới, thành ra đành tùy ý cho chiếc xe già nua chạy trên đường. Dọc theo con phố, Miêu tiên sinh thấy một phường trà, cũng khá sạch sẽ, y dẫn Tiểu Trương vào trong ngồi một lát, vừa uống trà, vừa nghe biểu diễn. Đến chiều, y lại đi dạo xung quanh, đến hai ba giờ mới về nhà. Tuy là không làm chuyện gì, nhưng hai người đều cảm thấy rất vui vẻ.

Hai người về vào đúng lúc chuẩn bị cơm chiều, Miêu tiên sinh vừa về tới đã tích cực mặc tạp dề, bận bịu một phen. Sau đó, ba người ngồi quây quần bên nhau như người một nhà, vui vẻ ăn bữa cơm.

Đêm đó, Miêu tiên sinh lại về nhà một mình. Lúc bước vào nhà, y mới phát giác – thức ăn hỏng rồi. Y lại càng thấy cô đơn.

Miêu tiên sinh đã nói với Tiểu Trương rằng, ba ngày sau sẽ tới đón cậu về nhà. Thừa dịp đó, hai người sẽ mời má Trương ăn một bữa cơm, sau đó, làm một chuyện tình vô cùng khó khăn — Come out (*).

Chuyện come out, là một vấn đề kiêng kỵ trong lòng Miêu tiên sinh. Chỉ cần không cẩn thận một chút sẽ tạo thành hậu quả xấu. Giống như y hiện giờ, ngay cả cơm tất niên cũng là tự mình ăn, một người với một ít bánh chẻo, một bộ chén đĩa, một cái ghế, một gian phòng trống rỗng, cho dù là ăn Tết, nhưng bánh chẻo vẫn lạnh rất nhanh. Cũng hết cách rồi, ba má y đã nói rằng, không dẫn vợ về, thì đừng vào cửa. Nếu cho y lựa chọn lần nữa, có lẽ y sẽ thu lại lời nói hôm ấy, ít nhất cũng để lại cho ba mẹ chút mặt mũi, giấu diếm vài năm.

Miêu tiên sinh biết Tiểu Trương dũng cảm hơn mình nhiều lắm, y cũng biết Tiểu Trương không muốn gặt mẹ mình chuyện gì, nếu không nói cho bà biết chuyện, cậu sẽ thấy áy náy trong lòng. Nhưng nếu như má Trương không đồng ý, chuyện này...Thật là khó giải quyết nha!

Nằm trên giường thở dài một hơi, Miêu tiên sinh mất ngủ.

Chú thích:

(*) Come Out: là thuật ngữ dùng để chỉ những người trong thế giới thứ 3 đã lộ diện, công nhận giới tính của mình với gia đình và bạn bè.

.

20. Chương 20

.

.

Thời gian ba ngày trôi qua rất nhanh, khi Miêu tiên sinh bước vào nhà Tiểu Trương lần nữa, y khấn trương, hơi nới lỏng cổ áo của mình. Y đã cố tình chọn chiếc áo khoác tốt nhất, lại lau sạch giày da. Trước lúc ra ngoài, y còn soi gương một chút, ừm, khá lắm, vẫn có cái dáng của một ông chủ nhỏ.

Tiểu Trương đã nói với mẹ mình chuyện Miêu tiên sinh mời dùng cơm, nói là mời dùng cơm, ban đầu Miêu tiên sinh định tìm một quán ăn, coi như biểu đạt thành ý. Nhưng khổ một nỗi, tuy quê của Tiểu Trương to như vậy, nhưng chẳng có cái quán ăn nào ra hồn. Thành thử, Miêu tiên sinh đành phải tự mình ra quán, y mang theo mấy món, rồi lại mua thêm chút đồ, qua nhà cậu làm cơm.

Cửa mở ra, má Trương cười nói: “Tiểu Miêu, vào trong đi, sao cậu lại khách khí, mua nhiều đồ quá vậy?”

Miêu tiên sinh lấy lòng, cười đáp: “Nên mà, nên mà!”

Sau khi vào cửa, Miêu tiên sinh luôn thăm quan sát má Trương, y cảm thấy hôm nay bà không giống bình thường, không hề nhiệt tình với y như hai lần trước. Miêu tiên sinh cảm thấy mình sống tới từng tuổi này, giờ lại có cái cảm giác như học sinh tiểu học chờ bước vào phòng thi. Aizz, nhân sinh vô thường, nếu như là dạo trước, y cũng không nghĩ là mình sẽ gặp được Tiểu Trương.

Miêu tiên sinh mang đồ đạc vào trong bếp, y vừa để xuống, Tiểu Trương cũng đã sờ soạng bước vào, đứng ở cửa nhà bếp, gọi: “Miêu tiên sinh!”

Miêu tiên sinh quay đầu lại, thấy Tiểu Trương vịn cửa, hai mắt nhắm nghiền, đang nghe động tĩnh của y. Cậu mặc chiếc áo lông cừu trắng y mua cho cậu, phía dưới là hai dây mũ dài, phía trên có hai chùm lông trắng muốt. Cậu đang ôm chiếc túi ấm nệm điện, đó cũng là do y mua.

Miêu tiên sinh đi tới đón, “Anh ở đây này!”

Tiểu Trương tìm được phương hướng của y, nở nụ cười: “Miêu tiên sinh, em tới giúp anh đây!”

Bữa cơm ấy, Miêu tiên sinh nấu rất có động lực. Đột nhiên y lại nghĩ thông suốt, bất kể chuyện come out có khó hay không, đây cũng là một ải mà y và Tiểu Trương nhất định phải vượt qua, đó chính là cột đèn xanh đỏ trên đường, không thể đi đường vòng qua được. Nếu như đối phương bật đèn đỏ, y sẽ đợi, bởi vì y rất muốn nắm lấy bàn tay Tiểu Trương. Từ lúc y nhận rõ tính hướng của mình, đây là lần đầu tiên y biết thế nào là yêu đương. Tuy câu này là không biết xấu hổ, nhưng đây chính là mối tình đầu của y.

Lúc dọn thức ăn lên bàn, má Trương đang xem TV. Tâm tình của bà vẫn như trước, Miêu tiên sinh nghĩ vậy, cũng cười cười, tới mời bà dùng cơm. Xong, y dẫn Tiểu Trương tới chỗ ngồi, lấy cho cậu một cái chén nhỏ, gấp thức ăn cậu thích nhất vào, còn cẩn thận lấy hết xương ra. Cuối cùng, y đưa đũa tới tay cậu, để tay cậu chạm vào chén của mình. Trước đây, mỗi bữa cơm Miêu tiên sinh đều làm như vậy, hai người rất ăn ý, thích ăn cái gì, muốn ăn bao nhiêu, cả hai đều biết rõ.

Thật bất ngờ, bữa cơm ấy rất tĩnh lặng. Miêu tiên sinh khẩn trương tới nỗi không nuốt được cơm. Y cố tình ăn chậm một chút, lúc nhìn thấy má Trương và Tiểu Trương ăn xong, để đũa xuống, y mới buông chén đũa, hít sâu một hơi, nhìn má Trương, nghiêm túc nói: “Dì, cháu có một thỉnh cầu hơi quá!”

Má Trương lấy khăn lau lau miệng, đáp: “Dì không đồng ý!”

21. Chương 21

.

.

Miêu tiên sinh ngậm miệng, trầm mặc nhìn má Trương. Y thầm đoán trong lòng và phát hiện người mẹ này đã rõ ‘thỉnh cầu có hơi quá’ của mình là gì rồi.

Dĩ nhiên là y cũng hiểu không phải mình mới vừa mở lời thì má Trương sẽ đồng ý ngay, y cúi đầu nghĩ nghĩ, rồi lại ngẩng đầu, nhìn má Trương bằng ánh mắt thành khẩn.

“Tiểu Trương là một, người rất hiểu chuyện, luôn sợ làm phiền tới người khác, còn sợ khiến, người khác thất vọng về mình!” Miêu tiên sinh nói chậm chậm, cố nói cho thật rõ, “Cho nên, có lẽ em ấy cũng không có nói cho dì biết, công việc của em ấy...sẽ mang tới cho em ấy, căn bệnh nghề nghiệp!”

Tiểu Trương vốn luôn cúi đầu, nghe vậy cậu đỏ mặt, lén kéo góc áo Miêu tiên sinh.

Má Trương nghe vậy, giật mình, vội hỏi ngay: “...Bệnh nghề nghiệp là làm sao? Sao nó không nói cho dì biết?”

Miêu tiên sinh chuyển tay nắm lấy tay Tiểu Trương, nắm chặt không buông, đáp: “Vai của em ấy sẽ đau, mát xa cho người ta, quanh năm suốt tháng, sẽ lệch vị trí. Hiện giờ, mỗi ngày, cháu đều đắp bóp cho em ấy, em ấy sẽ, không thấy khó chịu nữa!”

Má Trương đau lòng, “Sao dì không biết chứ...”

Tiểu Trương xấu hổ, nói: “Không có nghiêm trọng vậy đâu...”

Miêu tiên sinh: “Tiểu Trương đã rất cố gắng, em ấy có khả năng nuôi sống chính mình. Nhưng mà, cháu muốn để em ấy...Tốt hơn, một chút. Bản thân cháu...cũng là người tàn tật, cháu biết em ấy sống không dễ dàng gì. Cũng chính vì như thế, cháu mới nhìn thấy, điểm tốt nhất của em ấy. Không chê bai em ấy, cũng không thương hại em ấy!”

“Qua vài năm nữa, cháu muốn em ấy thôi...làm việc. Tiệm của cháu, đủ nuôi sống hai người chúng cháu. Tuy không nói là giàu sang bao nhiêu, nhưng ít ra cháu có thể đảm bảo, những thứ cần thiết, bình thường, không cần do dự, nếu em ấy, chấp nhận, cháu sẽ cho hết!” Rất ít khi Miêu tiên sinh nói nhiều như vậy, y dừng lại nghỉ ngơi một hồi, rồi nói tiếp: “Cháu tin là, người như Tiểu Trương, sẽ có rất nhiều người thích. Cháu cũng rất thích em ấy, bất kể là anh trai, hay là, người cùng đi hết cuộc đời. Dì, dì ngại cháu là nam, cháu hiểu, lắm. Nhưng mà, liệu có cô gái nào, có thể làm được như cháu không?”

Má Trương: “Cậu đùa với nó à? Thằng bé còn đơn thuần như vậy, còn cậu lại từng kết hôn một lần!”

Miêu tiên sinh, “Cháu, đúng là...từng kết hôn. Nếu thật sự muốn đùa, thì cũng là chuyện trước khi kết hôn. Giờ cháu cũng không còn nhỏ, cháu muốn tìm, một người bình dị, cùng người ấy, sống đời bình yên!”

Y nhìn má Trương, im lặng cho bà có thời gian suy nghĩ. Má Trương cũng biết, bà rũ đôi mắt, lo lắng, thở dài.

Miêu tiên sinh biết chuyện này đã thành hơn nửa rồi, y đứng dậy rót tách trà, đi tới trước mặt bà, quỳ xuống, “Cám ơn người đã chịu thừa nhận con và Tiểu Trương, từ hôm nay, con sẽ là đứa con thứ hai của người. Chỉ cần người không chê, từ đây về sau, với người, con sẽ xem như mẹ ruột!”

Má Trương liếc y một cái, nói: “Quỳ đó đi, xem cậu có thể quỳ tới khi nào!”

Tiểu Trương nãy giờ ở cạnh luôn im lặng, suốt ruột: “Mẹ, không phải đã nói là sẽ không làm khó Miêu tiên sinh sao?”

Miêu tiên sinh, “???”

Má Trương, “...”

.

22. Chương 22

.

.

Aizz, má Trương thở dài, bà cảm thấy con mình thật không có tiền đồ. Mẹ đây giúp mày xem nhân phẩm của người ta, vậy mà mày còn cong khuỷu tay ra ngoài. Bà ngậm đắng nuốt cay nuôi con tới lớn như vậy, sao mới mấy tháng đã chạy theo người khác rồi...

Miêu tiên sinh không hiểu đầu đuôi gì cả, y vẫn quỳ ở đó, tay bưng trà. Má Trương nói: “Được rồi, được rồi! Đứng lên đi, mắt công con tôi lại bảo tôi ức hiếp cậu!”

Miêu tiên sinh: “Mẹ!”

Má Trương, “Đừng vội gọi mẹ. Tôi sẽ quan sát hai người nửa năm, nếu nửa năm tới đều tốt đẹp, thì tách trà của cậu tôi sẽ nhận. Còn nếu không tốt thì dẹp, đừng mơ mộng gì nữa!”

Miêu tiên sinh vội vàng lấy lòng, nói: “Đúng, đúng vậy, mẹ nói rất đúng!”

Tiểu Trương bật cười.

Dẫn Tiểu Trương về nhà, Miêu tiên sinh mới rõ đầu đuôi mọi chuyện. Thì ra là ba ngày trước, sau khi Miêu tiên sinh về nhà, Tiểu Trương đã nói cho mẹ cậu biết chuyện giữa hai người. Cậu hiểu tính mẹ mình lắm,

nếu tự dưng Miêu tiên sinh tới thừa chuyện, thì hậu quả e là rất nghiêm trọng. Thà là cậu nói trước, để bà chấp nhận từ từ. Dù gì thì cũng là máu mủ ruột rà, cho dù có giận thế nào, thì bà cũng không làm gì cậu.

Cho nên, đêm đó trước lúc ngủ, Tiểu Trương nịnh bợ, nói: “Mẹ, con mát xa cho mẹ nha!”

“Không phải hôm qua đã mát xa rồi sao?”

“Không sao đâu, mỗi ngày phải mát xa một lần mới tốt...”

“Mỗi ngày con đều mát xa cho người ta, mẹ không muốn con mát xa nữa đâu, lo mà nghỉ ngơi cho khỏe đi!”

“Không, không, con không thấy mệt gì cả!”

“Con trai, có phải con có chuyện gì muốn nói với mẹ không?”

“...”

Tiểu Trương đã thành công chiếm đóng bả vai của bà, xoa bóp.

“Mẹ à, mẹ nói, nếu con thích một người, sau đó, người nọ cũng vừa lúc thích con, mẹ thấy khả năng đó có nhiều hay không?”

“Ha, thằng bé nhà tôi bắt đầu biết yêu rồi à?”

“Mẹ còn chưa nói cho con biết, con thích một người, vừa lúc người ta cũng không chê con mù, không chê con kiếm không được nhiều tiền, không có cuộc sống thoải mái. Người như vậy, còn rất thích con, chịu ở cùng con cả đời, như vậy, liệu có thể xảy ra không?”

Bà xúc động, vỗ vỗ bàn tay trên vai mình, “Con còn nhỏ, gấp gì chứ? Duyên phận sẽ tới thôi!”

Tiểu Trương: “Mẹ à, tuy là thầy Lưu luôn bảo chúng con phải lạc quan làm người, nhưng có lúc, đến tối, con thường suy nghĩ, đời này, con thật có thể kết hôn sao? Những người có hoàn cảnh giống như con, thậm chí còn tốt hơn con, họ có thể tìm thấy hạnh phúc của chính mình sao?”

Bà thấy mũi mình cay cay. Những người ở đây kết hôn rất sớm, Tiểu Trương cũng đã hai mươi, theo thói quen ở đây thì đã có thể thu xếp được rồi. Cũng không phải bà không dò mối cho cậu, nhưng người ở đây có ai không biết, cậu trai nhà họ Trương là một người mù, từ nhỏ đã mất cha, điều kiện trong nhà cũng không tốt, có ai dám tới làm mai làm mối.

Bà cầm tay Tiểu Trương, nói: “Là mẹ có lỗi với con. Số con không tốt, mẹ cũng không thể cho con được thứ gì!”

Tiểu Trương đưa tay ôm lấy cổ bà, “Số con vậy là tốt lắm rồi, con có mẹ, còn có Miêu tiên sinh!”

Má Trương, “Miêu tiên sinh đúng là rất tốt!”

Tiểu Trương, “Ừm...Mẹ, con...Con và anh ấy, tốt lắm!”

Má Trương, “...”

“...”

Má Trương, “Con và cậu ấy?”

“Ừm!”

“Tốt lắm sao?”

“Ừm!”

“...Quỳ xuống cho tao!”

23. Chương 23

Tiểu Trương sờ soạng, tìm một góc quỳ. Má Trương vốn tức muốn xỉu, nhưng thấy Tiểu Trương không nói gì đã quỳ xuống, bà đau lòng, ngồi cạnh cậu, cố gắng giảng giải cho cậu hiểu. Nhưng bất kể có nói thế nào, Tiểu Trương cũng không mở miệng. Từ nhỏ, con bà đã rất biết nghe lời, chưa bao giờ cãi lại bà cả. Bà không ngờ là thằng nhỏ này lại quật cường như vậy, bà không biết phải làm thế nào, trong đầu bà cứ quanh quẩn câu nói của cậu — “Đời này con thật có thể kết hôn sao?” Người giống như con, liệu có gặp được người thích mình?”

Cho dù là vậy, con cũng không thể thích một người nam nha...Nghĩ tới đó, mắt má Trương đã ươn ướt, bà không nói gì, khóc thầm. Tiểu Trương sờ sờ, đụng vào chân bà, rồi áp mặt lên đùi bà. Má Trương vuốt ve mái tóc mềm mại của cậu, bà nhớ lúc cậu còn là một đứa nhỏ, bà cũng như bây giờ, vuốt mái tóc lưa thưa vài sợi của cậu. Cậu quơ bàn tay nhỏ xíu bắt lấy ngón tay bà, nhìn bà cười hề hề.

Bà cảm thấy suy nghĩ của con mình không đúng, duyên phận sẽ tới thôi. Nhưng những điều không vừa ý quanh mình thì nhiều lắm...

“Mẹ,” Tiểu Trương ngửa mặt lên, “Có phải, do Miêu tiên sinh là nam, cho nên những quan tâm của anh ấy dành cho con đều là giả, những ngày tháng chúng con đã trải qua cùng nhau cũng là giả hay sao?”

Má Trương sưng sờ.

“Mẹ hãy suy nghĩ lại, có được không? Con thật sự, rất...rất thích anh ấy!”

Má Trương ngồi ngây ra đó thật lâu, bà không để ý tới cậu, cứ thế mà đi ngủ. Vừa mới lên giường, bà lại ngồi dậy, nói: “Đừng quỳ nữa, về phòng ngủ đi!”

Má Trương suy nghĩ hai ngày, mới đồng ý với Tiểu Trương, cho họ thêm cơ hội. Suy nghĩ của bà rất đơn giản, nam cũng tốt, mà nữ cũng được, cái gì là con cháu đầy đàn, cái gì là cái nhìn của người đời cũng không quan trọng. Là một người làm mẹ, bà chỉ mong Tiểu Trương sống vui vẻ, hạnh phúc. Cho nên bà đã nói với Tiểu Trương, hãy kiểm tra người đàn ông ấy, xem thái độ của y thế nào.

Miêu tiên sinh vừa lái xe, vừa nghe Tiểu Trương kể lại. Nghe xong, y thở phào một hơi, nói: “Biểu hiện của anh, chắc là ổn mà phải không?”

Tiểu Trương, “Ừm, anh nói giống như từng nhìn vào gương luyện tập ấy chứ!”

Miêu tiên sinh bật cười, “Đó thật ra, là những gì mà anh luôn suy nghĩ, xem nên nói với mẹ ta thế nào. Còn nữa, cuối cùng, anh cũng có thể chính thức sống cùng em. Những gì anh nói hôm nay, là phát ra từ tim phổi. Aizz...Đừng sờ lung tung, anh đang...lái xe!”

Tiểu Trương vội vàng rút tay về, rồi lại chạm vào bắp vai Miêu tiên sinh, nói: “Em muốn ôm anh một cái!”

Miêu tiên sinh quay xe, đưa xe tới bên lối dành khi cần thiết.

Tiểu Trương, “?”

Tiểu Trương còn chưa kịp phản ứng, xe đã ngừng lại, cổ bị ôm, lưng tựa vào thành ghế. Cậu theo bản năng ngẩng đầu, mới đó, môi đã bị chiếm lấy. Cậu cảm thấy ngạt thở, nhưng cũng lập tức rơi vào nụ hôn lâm li, nóng cháy.

Nhất định là Miêu tiên sinh cũng có cảm giác giống như mình, Tiểu Trương nghĩ. Cuối cùng thì mẹ cũng đồng ý chuyện hai người rồi, Tiểu Trương cảm thấy, bắt đầu từ hôm nay, cậu và Miêu tiên sinh mới chính thức ở cùng nhau. Cậu có thể quang minh chính đại kể về y với mẹ, dẫn y về nhà ăn cơm, hai người cũng không cần phải giấu diếm người nhà...

“Aizz, Miêu tiên sinh, anh thật là háo sắc!” Tiểu Trương né tránh bàn tay đang chui vào trong quần áo mình, “Dừng ở đây sẽ không bị xe khác chạy đụng vào sao?”

Miêu tiên sinh giả vờ vô lại, không cho cậu né, “Lối dành khi cần thiết, chính là dùng khi có nhu cầu cần thiết nha!”

Bị sờ nhột, Tiểu Trương cười rộ lên, miệng lại bị hôn mấy cái. Tay của Miêu tiên sinh thật ấm áp, đang sờ tới sờ lui quanh hông cậu, môi hôn cổ cậu, hai má cậu. Tiểu Trương không hiểu sao tim mình lại đập nhanh tới vậy, tay chân không biết để đâu cho phải, nhưng cậu cũng không có đẩy Miêu tiên sinh ra. Hai người ở trong xe quần quýt một hồi, mới cho xe chạy trở ra.

Tiểu Trương sờ sờ đôi gò má nóng bừng của mình, nhủ thầm, thì ra Miêu tiên sinh cũng háo sắc quánha!

.

24. Chương 24

.

.

Sau khi về nhà, Tiểu Trương và Miêu tiên sinh vẫn đi làm như mọi khi, cuộc sống khôi phục lại trạng thái bình thường. Tiểu Trương từng lo lắng, hỏi sao không đến thăm cha mẹ Miêu tiên sinh, những lúc đó, Miêu tiên sinh chỉ qua loa đáp một câu, “Không cần, bọn họ...bỏ anh rồi!” Tiểu Trương cũng hiểu chút chút, cậu nhủ thầm, chắc là Miêu tiên sinh còn chưa muốn cho cha mẹ biết chuyện hai người họ, cho nên không nhắc tới nữa. Dù sao thì y cũng lớn hơn cậu mười mấy tuổi, y từng trải, những chuyện phải lo lắng cũng rất nhiều.

Giống như năm ngoái, trước lúc đưa Tiểu Trương đi làm, Miêu tiên sinh sẽ cho cậu cái hôn chào buổi sáng, lúc đón cậu về lại cho cậu cái hôn chúc ngủ ngon. Nếu nói có chỗ nào khác trước, thì Tiểu Trương cảm thấy, Miêu tiên sinh càng lúc càng ‘đại hồi lang’ rồi.

Tiểu Trương vốn đã quen chuyện hai người thường xuyên ôm ấp lẫn nhau, hiện tại, Miêu tiên sinh còn thích sờ. Nhất là buổi tối khi ngủ, y rất thích thừa dịp hôn xong, tiếp tục gây rối. Có một lần, y thậm chí kéo chiếc áo ngủ ra khỏi cổ cậu, ôm thân thể trơn bóng của cậu sờ loạn.

Có một số lần hôn rất dài, có như thế nào cũng không chịu chấm dứt. Tiểu Trương cảm thấy cậu sắp hết đường khí, hơi thở của Miêu tiên sinh cũng rất nặng, bàn tay to ở trên người cậu sờ soạng một hồi, theo hai má, cổ, tới ngực, sau đó hai tay lại trượt ra phía sau lưng cậu, thậm chí là chui vào trong quần. Do Tiểu Trương không nhìn thấy, cũng không rành về chuyện này, cho nên khi tiếp xúc như vậy, thân thể của cậu rất mất cảm. Thân thể hai người kẻ sát vào nhau, chen trong chiếc chăn nóng bừng. Cậu cảm thấy toàn bộ thế giới này chỉ còn tiếng hít thở của hai người họ, dường như còn có tiếng mèo kêu dưới chân cậu...Tiểu Trương nhìn không được, có phản ứng, cậu xấu hổ lấy tay che lại. Thậm chí là trong nụ hôn ngắn ngủi ấy, cậu đã chuẩn bị xong tâm lý, nếu quả thật có xảy ra những chuyện gì, vậy cứ thuận theo tự nhiên đi...

Cuối cùng, Miêu tiên sinh dừng lại, y thoáng rời đi một chút, nhìn cậu một hồi. Có lẽ khi đó cậu rất khốn đốn, còn chưa kịp chuẩn bị thuận theo tự nhiên, ‘đại hồi lang’ chặn chừ một hồi, thu móng vuốt trở vào. Sau cùng, y lại hôn cậu thêm mấy cái rồi từ bỏ. Tiểu Trương vội vàng kéo quần áo lại đàng hoàng, lúng túng nói: “Chúc ngủ ngon, Miêu tiên sinh...” Cậu xoay người lại, đưa lưng về phía Miêu tiên sinh, che kín mặt mình.

Những chuyện đó khiến Tiểu Trương rất ngượng ngùng, nhất là những khi cậu nghĩ tới chuyện có lẽ khi đó Miêu tiên sinh đã thấy cậu có phản ứng. Nhưng mà, dù có như vậy...

...Về sau, anh cũng không cần thu lại luôn chứ, Miêu tiên sinh ngu ngốc. Tiểu Trương nhủ thầm.

Mới đó lại tới Trung Thu, cách thời gian hai người họ come out đã hơn nửa năm. Do có chiếc xe già nua của Miêu tiên sinh giúp đỡ, mỗi tháng hai người đều trở về thăm má Trương một lần. Một ngày nay, sau những cố gắng không chút lơ là của Miêu tiên sinh, cuối cùng thì y cũng nhận được người mẹ này.

Về nhà đoàn viên là chuyện tốt, nhưng Tiểu Trương vẫn thấy lo — Không come out còn có thể hiểu, nhưng Miêu tiên sinh còn không định về nhà a. Cuối cùng, thừa dịp cuối tuần, Tiểu Trương đã thổ lộ nghi vấn bấy lâu đặt nặng trong lòng mình với Miêu tiên sinh đang chuẩn bị theo cậu về nhà chơi, “Miêu tiên sinh, Trung thu này, anh không muốn về nhà sao?”

Miêu tiên sinh thở dài một hơi, “Muốn về chứ!”

Tiểu Trương, “Bất kể là xảy ra chuyện gì, ba mẹ luôn hướng về con cái, anh xem mẹ của em đây!”

Miêu tiên sinh lại thở dài, “Aizz, anh hiểu rồi, để gọi điện thoại trước đã!” Mấy năm trước, Miêu tiên sinh có gọi điện về nhà, nào ngờ lại bị ba y gác máy. Gần đây nhất, y có gọi điện hỏi mẹ y một chút tình huống trong nhà, mẹ bảo ba y vẫn kiên trì bảo y phải dặt vợ về nhà, mới chịu ngó tới y.

Tiểu Trương, “Ừm, vậy anh gọi liền đi!”

Miêu tiên sinh hít ba hơi thật sâu, lấy di động ra, ấn số nhà. Cà Phê ở bên chân y, cọ cọ liên hồi.

Ảnh hưởng từ đôi tai, âm lượng trong di động của Miêu tiên sinh được mở rất lớn. Tiểu Trương đứng cạnh dựng tai lên, có chút khấn trương.

“Alo!” Điện thoại chuyển tới, là một giọng nam.

Miêu tiên sinh sững sốt, ba nghe điện thoại của y, đúng là hiếm thật. Y có chút kích động, “Ba, con đây!”

“Ừ!”

“Ồ...Trung thu, con muốn, về nhà dùng cơm!”

“Tìm được vợ chưa?”

“...Tìm rồi!”

“Nam hay nữ?”

“...Nam!”

Người ở đầu bên kia trầm mặc thật lâu, Miêu tiên sinh cùng Tiểu Trương đều khấn trương không dám nói câu nào.

Qua một hồi lâu, mới có tiếng thở dài nặng nề truyền sang. Ba y nói: “Biết rồi, về nhà rồi nói sau!”

25. Chương 25

.

.

Nghe thấy thái độ của ba mình hơi mềm lại, Miêu tiên sinh mới thẳng thắn kể chuyện trong nhà mình cho Tiểu Trương nghe. Thì ra sau khi ly hôn không lâu, ba mẹ y đã biết tính hướng của y rồi. Khổ cái là Miêu tiên sinh không được may mắn, y muốn tìm một người, xác định xem có phải mình là đồng chí hay không. Thế là y gia nhập vào một nhóm đồng chí, mọi người vừa gặp mặt lần đầu, còn chưa thể nào thì đã bị ba mẹ y bắt gặp. Bảo là tới tiệm tìm y, cuối cùng nhìn thấy nhật ký điện thoại, nên chạy tới chỗ y gặp mặt bắt tại tay.

Sau lại, Miêu tiên sinh lên người nhà tiếp tục qua lại với một cậu thanh niên nhìn khá sạch sẽ trong nhóm, tuy là đến cuối cùng chuyện này không thành, nhưng Miêu tiên sinh cũng đã có khẳng định chính xác cho tính hướng của mình rồi. Sau một lần bắt tại trận, ba mẹ y lập tức liều mạng tìm đối tượng cho y, nhưng thái độ của Miêu tiên sinh cũng rất rõ ràng, con biết mình là một thằng đồng tính luyến ái, hơn nữa đến cả ba mẹ cũng biết, không thể tiếp tục làm khổ người ta. Nếu lại cưới thêm một người phụ nữ, thì nhất định cô ấy cũng sẽ không chịu nổi như vợ trước của con, tội tình gì phải như vậy chứ.

Mềm nắn rắn buông cũng đã ngót mấy năm trời, cuối cùng thì mẹ y đã không còn kiên định như trước. Nhưng ba y vẫn còn rất giận, y gọi tới sẽ tắt máy ngay, lại còn ra lệnh không cho mẹ y mở cửa, trừ phi y chịu hối lỗi, dẫn vợ về nhà. Con người, đến cả thiếu thuốc phiện còn có thể cai, chẳng lẽ thiếu đàn ông lại cai không được?

Từ đó về sau, qua mấy cái Tết Trung Thu, Tết Nguyên Đán, Nguyên Tiêu, Miêu tiên sinh đều đón Tết một mình. Y luôn nghĩ, sao ba mẹ và con cái cứ mãi tra tấn nhau như thế. Thậm chí có đôi lúc y còn nghĩ, chỉ bằng cứ thỏa mãn tâm nguyện hai người già, tìm đại một người phụ nữ nào đó. Bước qua cái tuổi ba mươi, suy nghĩ đó cứ luôn ẩn hiện trong đầu y, cho đến khi y gặp được Tiểu Trương mới hoàn toàn gạt bỏ.

Tiểu Trương cứ ngỡ Miêu tiên sinh không về nhà là vì có chuyện khác (tỷ như Miêu tiên sinh không phải con ruột, tỷ như Miêu tiên sinh tranh giành gia sản với ai đó, tỷ như... Tóm lại là những tình tiết mà trong radio thường hay kể), không ngờ là y đã come out từ sớm rồi, lại còn rơi vào tình huống khó khăn. Cậu nghe, bắt đầu thấy sợ ba của Miêu tiên sinh (Thì ra sự tồn tại của ba là như vậy... Tiểu Trương nhủ thầm), nhưng cậu vẫn dần xuống sợ hãi, nói: “Em có thể cùng anh về nhà không, Miêu tiên sinh?”

Miêu tiên sinh vuốt đầu cậu, đáp: “Đương nhiên rồi, cùng nhau trở về!”

Đêm đó, Miêu tiên sinh thu dọn đồ đạc của mình và Tiểu Trương, y còn cố tình đi siêu thị mua một đồng hồ, rồi bàn với Tiểu Trương, bảo là do cậu tặng. Hai người xách đồ về tới cửa nhà, còn chưa kịp gõ, thì cửa đã mở ra.

“Mẹ!” Miêu tiên sinh kêu lên.

“...Dì...” Tiểu Trương hướng về phía cửa, kêu theo, sau đó, tay đã bị nắm lại. Tiểu Trương khấn trương tới nỗi dựng thẳng lưng.

“Đây là con dâu nhà mình à?” Cậu nghe tiếng của má Miêu, giọng đậm chất địa phương.

“Dạ, mẹ gọi em ấy Tiểu Trương, là được!” Miêu tiên sinh vừa cởi giày, vừa nói.

Tiểu Trương xấu hổ, cậu cảm thấy má Miêu đang nhìn mình. Bà không nói gì nữa, quay đầu lại hô: “Ông nó, mau ra nhìn con dâu này, không phải cứ ngồi nhắc cả ngày hay sao?”

Miêu tiên sinh, “...”

Tiểu Trương, “...”

Thế là trong phòng vang ra một giọng nói không kiêng nể, “Bà cần nhằn gì chứ, cứ bảo tội nó vào là được rồi!”

Tiểu Trương nghe được tiếng bước chân người đó đi từ xa tới gần, tới cửa, trong đầu cậu không ngừng quanh quẩn câu ‘Đây là ba của Miêu tiên sinh, người ba rất dữ dằn...’

Cậu khấn trương, buột miệng thốt ra, “Ba...”

Trong phòng hoàn toàn yên tĩnh.

26. Chương 26

Tiểu Trương tự biết lỡ lời, mặt đỏ hồng, đứng ở cửa, không biết phải làm thế nào. Mới vừa rồi còn gọi người ta là dì, giờ lại gọi là ba, quả là quá ngu xuẩn! Cậu thật hận không thể đập đầu chết... Nếu cậu biết tường ở phía nào. Hoặc là... Trục tiếp quay đầu, kéo Miêu tiên sinh về nhà. Trời ạ, cậu thật muốn về nhà!

Cậu nghe Miêu ba ba khụ một miếng, nói: “Vào nhà ngồi đi!”

Má Miêu vội vàng giúp hai người họ đổi dép lê, dép lê là bà đặt ở cạnh cửa từ sáng sớm, hai đôi. Miêu tiên sinh kéo Tiểu Trương đang đổ mặt, cố giữ bình tĩnh, cởi giày vào nhà.

Bữa cơm Trung Thu đoàn viên ăn nhẹ nhàng hơn trong tưởng tượng một chút. Má Miêu thăm hỏi tình huống của Tiểu Trương, Tiểu Trương cũng không có gì phải giấu diếm, kể hết toàn bộ cho hai người nghe. Điều duy nhất khiến cậu phải phiền não chính là, cậu phát hiện thức ăn cho chén mình ăn mãi cũng không hết, cậu cũng không biết là chúng từ đâu mà có. Trong lúc Tiểu Trương gian nan ăn miếng thịt vịt thứ năm mà má Miêu gấp cho cậu, thì Miêu tiên sinh mới mở miệng: “Mẹ, mẹ đừng gấp nữa, Tiểu Trương không ăn, nhiều vậy đâu!”

Má Miêu liếc y một cái, nói: “Không gấp sao được, Tiểu Trương không tiện gấp thức ăn mà. Còn con đây, tự mình gấp ăn đi!”

Miêu tiên sinh dở khóc dở cười, y không biết cảm giác của mẹ mình với Tiểu Trương thế nào, nhưng ít ra thì bà cũng đã chu đáo như vậy, chứng tỏ bà đã chuẩn bị chấp nhận y và Tiểu Trương. Ba y cũng không nói gì, có lẽ đây là khẳng định lớn nhất mà ông có thể làm được.

Sau khi ăn xong, mẹ y vào phòng bếp rửa chén, lại còn cố tình gọi riêng Miêu tiên sinh tới. Miêu tiên sinh biết mẹ mình có chuyện muốn nói, y vỗ vỗ lên đầu gối Tiểu Trương, rồi vào trong bếp. Y xoắn tay áo, mang tạp dề vào, rồi tự nhiên lấy chén rửa, giống như những chuyện không vui trước đây chưa từng xảy ra bao giờ.

Mẹ y lặng lẽ nói cho y biết, mấy năm nay, ba y vẫn luôn nhắc về y. Ban đầu còn e dè mặt mũi, không cho ai nói tới y, nhưng có đôi lúc nhìn thấy đồ đạc của y, ông sẽ than ngắn thở dài. Mấy năm qua, có giận bao nhiêu cũng đã nguôi rồi, mỗi ngày, ông đều nhắc tới. Thậm chí Tết đến, ông còn nói với bà, bao giờ con nó gọi điện về, cứ bảo nó sẵn về nhà ăn bữa cơm thì tốt rồi.

Nghe bà kể, Miêu tiên sinh có chút chán nản. Mấy năm qua, bảo là trong nhà không cho về, trên thực tế là y đang dùng hành động của mình tỏ ý kháng nghị, y mong ba có thể chấp nhận tính hướng của mình. Nhưng Tiểu Trương nói đúng lắm, có cha mẹ nào không thương con, nếu y chịu chủ động một chút, có lẽ đã sớm hòa thuận rồi. Nếu không phải Tiểu Trương bảo y gọi cú điện thoại này, cũng không biết bao giờ y mới về nhà được.

Miêu tiên sinh thành khẩn nói: “Là con, không tốt!”

Má Trương, “Đúng là con không tốt, sau này nhớ dẫn bạn về nhà ăn cơm nhiều một chút, thì mẹ vui rồi!”

Miêu tiên sinh, “Mẹ cảm thấy Tiểu Trương, thế nào?”

Má Miêu, “Mẹ hiểu mà, chỉ là mắt nó không thấy, sau này không tiện lắm!”

Miêu tiên sinh lắc đầu, chỉ chỉ ngực mình, “Mắt của em ấy, rất sáng!”

Chờ Miêu tiên sinh lau khô tay, đi trở vào phòng, đã thấy Tiểu Trương đang chơi cờ với ba mình. Tiểu Trương tập trung tinh thần, cả chuyện Miêu tiên sinh đi tới cạnh, cậu cũng không có phản ứng gì. Miêu tiên sinh cũng hiểu, chỉ cần đợi tới cờ, Tiểu Trương sẽ rất chú tâm, tuy là mỗi lần, khi Miêu tiên sinh sắp thua, Cà Phê hay Trà Sữa sẽ ‘trùng hợp’ nhảy lên bàn cờ.

Miêu tiên sinh nhìn nhìn, chế nhạo: “Ba, ba sắp thua rồi kìa!”

Miêu ba ba cũng rất nghiêm túc, nhìn chằm chằm bàn cờ không nói một lời. Qua một hồi, ông mới chặc một tiếng, chuyển con tốt lên phía trước.

Miêu tiên sinh lắc đầu, “Nhất định phải thua!”

Hai người nghiêm túc, không nói câu nào.

Cuối cùng, Miêu ba ba và Tiểu Trương hòa nhau. Tiểu Trương thở phào một hơi, lau mồ hôi — muốn thua Miêu ba ba, còn phải thua có kỹ thuật, sao lại khó tới vậy chứ!

Trước lúc về nhà, Miêu ba ba đã lấy hộp trà Kim Tuấn Mi trân quý nhiều năm của mình ra tặng Tiểu Trương. Tiểu Trương cẩn thận ôm hộp trà, cung kính nói, “Chú...Ồ, ba, mẹ...Tội con đi đây!”

Miêu ba ba trầm giọng ừ một tiếng, nói: “Lần sau tới chơi!”

Tuy Tiểu Trương nhìn không thấy biểu tình của hai người họ, nhưng cậu có thể cảm giác được, rằng cậu đã vượt qua ải này rồi. Từ đầu tới cuối, cậu chưa bị làm khó chút nào, người ba thần bí của Miêu tiên sinh... Cũng không phải là dữ lắm.

Sau khi rời khỏi, hai người ngồi xe buýt về nhà. Xe có hơi cũ, gió lùa vào lạnh run.

Hai người ngồi trong góc ở hàng cuối cùng, lặng lẽ nắm tay. Miêu tiên sinh cười hỏi: “Thế nào?”

Tiểu Trương, “Ăn no quá!”

Miêu tiên sinh, “Mẹ anh, là vậy đó. Lúc anh còn học tiểu học, là một trăm cân, mỗi ngày bị bà ép ăn no căng, béo, như quả bóng!”

Tiểu Trương bật cười: “Sau lại thế nào? Sao lại gầy thế này?”

Miêu tiên sinh, “Trung học, ở ký túc xá, một tháng về nhà một lần. Cơm ở căn tin, khó ăn quá, nên gầy!”

“A...” Tiểu Trương, “Em còn tưởng rằng là do không có con gái thích, mất mặt chết được!”

Miêu tiên sinh, “Anh còn cần, con gái thích sao?”

Tiểu Trương, “...”

Miêu tiên sinh, “Ba của anh, đã nói gì với em?”

Tiểu Trương, “Hỏi em bình thường tan ca làm gì. Nghe nói em biết đánh cờ mù, ông bảo làm một ván!”

“Sau đó thì sao?”

“Thì đánh a...”

“Như vậy, mà còn hòa được, nhóc à, em giỏi lắm!”

Tiểu Trương cười rộ lên, xoa xoa lòng bàn tay to dày của Miêu tiên sinh. Miêu ba ba không nói gì với cậu cả, nhưng cậu cảm thấy, đó còn hơn thiên ngôn vạn ngữ. Đều là người một nhà, còn cần phải nói gì nữa chứ?

Miêu tiên sinh dựa sát vào, hôn lên môi Tiểu Trương một cái, lặng lẽ nói: “Nhóc à, em cũng đã gặp, ba mẹ anh rồi. Hồi xưa, ba mẹ đồng ý, thì thành hôn!”

Đột nhiên nói câu ấy, làm tim Tiểu Trương đập mạnh một cái, sau khi kịp phản ứng lại...Chờ chút!

“Hiện giờ, tuy là pháp luật không thừa nhận, nhưng, ba mẹ chúng ta đều, đồng ý!”

“...” Chờ chút! Nhưng mà thật muốn biết anh ấy nói cái gì...

“Từ nay về sau, chúng ta, sẽ là một đôi chân chính. Anh sẽ, yêu em, làm đôi mắt của em. Còn em, sẽ làm đôi tai của anh!”

“...Ừm!” Tiểu Trương cảm thấy thở không nổi, tim đập quá nhanh.

Môi lại bị hôn một cái.

“Vậy sau khi thành hôn, còn phải làm, cái gì, em biết không?”

“...Hử?”

“Vào, động, phòng!”

“...” Chờ chút, Miêu tiên sinh.

Tiểu Trương đỏ mặt, cậu hận không thể nhảy ra ngoài xe, nếu cậu biết kính xe ở chỗ nào.

“Cho nên, chúng ta trở về...Hử?”

“Chờ chút...Miêu tiên sinh...”

Tuy là anh đang cho rằng anh nói rất nhỏ, nhưng mà...Anh có biết là chưa có ai nói với anh rằng, khi nói chuyện với người khác, anh nói rất lớn tiếng không!

Tiểu Trương che kín mặt, cố chui chui, nhưng Miêu tiên sinh đã giữ chặt cậu lại.

“Em biết rồi, về nhà nói...Trên xe có người...” Tiểu Trương chật vật nói.

Nhận thấy tầm mắt của những người trong xe, Miêu tiên sinh cũng có chút ngượng ngùng, y ừ một tiếng, “Về nhà nói, lập tức, sẽ về đến nhà!”

“Ừm!”

Miêu tiên sinh kéo bàn tay đang che mặt của Tiểu Trương xuống, nắm trong tay. Tiểu Trương không nhìn thấy ánh mắt của người đời, nhưng cậu cảm thấy Miêu tiên sinh thật dũng cảm. Cậu đỏ mặt, từ từ ngẩng đầu lên.

Lập tức sẽ về đến nhà.

Về nhà – Hai từ ấy mới đẹp làm sao, một khắc ấy, Tiểu Trương đã thấy như vậy. Có lẽ chờ đến khi cậu già rồi, tai cũng không nghe rõ, Miêu tiên sinh cũng già, mắt mờ nhìn không thấy nữa, hai người họ còn có thể run rẩy dắt nhau về nhà. Vậy cả đời này của cậu, xem như viên mãn rồi.

Toàn Văn Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ke-mu-nguoi-diec>